

FATIMSKÉ

AGAPÉ

OBČASNÍK HAVLÍČKOBRODSKÉ FARNOSTI

říjen 2016 – květen 2017

**JUBILEJNÍ MODLITBA U PŘÍLEŽITOSTI
100. VÝROČÍ ZJEVENÍ VE FATIMĚ**

Zdrávas, Matko Páně,
Panno Maria, Královno posvátného růžence z Fatimy!
Požehnaná mezi všemi ženami,
Ty jsi obraz Církve oděné do velikonočního světla,
Ty jsi sláva našeho lidu,
Ty jsi vítěz nad znamením zla.

Proroctví milosrdné lásky Otce,
učitelko zvěstování radostné zvěsti Syna,
znamení hořícího ohně Ducha Svatého,
uč nás, v tomto údolí radostí a bolestí
věčným pravdám, které Otec zjevuje svým maličkým.

Ukaž nám moc svého ochranného pláště.
Tvé Neposkvrněné Srdce
ať je útočištěm hříšníků
a cestou vedoucí k Bohu.

V jednotě se svými bratry a sestrami,
ve víře, naději a lásce,
odevzdávám se Tobě.
Skrze Tebe, v jednotě se svými bratry a sestrami se zasvěcuji Bohu,
ó, Panno Růžence z Fatimy.

A takto obklopen(-a) Světlem, které vychází z Tvých rukou,
smím chválit Hospodina navěky věků.
Amen.

Obsah

Duchovní slovo	2
Poselství z Fatimy k nemocným.....	5
Zjevení Panny Marie ve Fatimě	6
Sté výročí fatimského zjevení	10
Putování sochy Panny Marie Fatimské	11
Rozhovor s P. Jiřím Vojtěchem Černým	14
Hospic Mezi stromy pro Vysočinu	17
Domácí hospicová péče	20
Středisko rané péče	22
Kronika	24
Pozvánka do knihovny	25
Jan Václav Stamic	26
Výročí hudebního skladatele	28
Ministrantská setkání	29
Vzpomínka na kardinála Miloslava Vlka	32
Živý růženec	34
Nápis na náhrobním kameni u sv. Kateřiny	36
Farní pouť do Číhoště	37
Pastýřský list biskupa Jana Vokála mladým	38
Noc kostelů 2017	40
Je to má vina	42
Jan Sokol a Jiří Grygar osmdesátníky	43

Vážení a milí čtenáři,

nové číslo farního časopisu se věnuje aktuálnímu tématu – stému výročí zjevení Panny Marie v portugalské Fatimě. Přibližujeme historické události i připravované oslavy a akce u nás v České republice. Dalším tématem jsou nemocní – v článcích se dočtete o myšlence zřízení hospicu na Vysočině i o hospicové péči organizované Charitou. V neposlední řadě uvádíme rozhovor s P. Jiřím Vojtěchem Černým - naším havlíčkobrodským duchovním, který slouží zejména nemocným.

Další články by vás měly inspirovat a zároveň pozvat do různých aktivit – mezi ministranty či mezi skauty zveme především mladší chlapce, mládež je pozvána na celostátní setkání do Olomouce, všichni pak k modlitbě růžence anebo na farní pouť v srpnu do Číhoště.

Vzpomínáme krátce na nedávno zesnulého kardinála Miloslava Vlka i na hudebního skladatele Jana Václava Stamice, u něhož si připomínáme 300 let výročí narození.

Přejeme Vám zajímavé čtení.

redakce

Duchovní slovo

Vážení čtenáři časopisu Agapé, dovolte mi zamyšlení nad texty Písma, které připadají na druhou neděli velikonoční.

Promítneme-li si v paměti první okamžiky po Kristově vzkříšení, nemohou nám uniknout dvě, navýsost důležitá a několikrát se opakující slova. Nejprve říká Vzkříšený Ježíš ženám a posléze učedníkům: **NEBOJTE SE!** A potom, při každém svém příchodu, je oslovuje pozdravem: **POKOJ VÁM!** Silná, povzbudivá slova. A tolik potřebná pro náš život.

Zkusme se u nich, milí čtenáři, na chvíli zastavit – vždyť, koneckonců, jako všechna Kristova slova, nebyla pronesena jen v konkrétní situaci, ale mají svoji platnost stále, jako by je Kristus pronášel i na naši adresu, do našich životních, mnohdy náročných a bolestných, situací. **NEBOJTE SE!** A my se, proč si to nepřiznat, bojíme – nesnažme se to před sebou a druhými skrývat. My zastíráme svůj strach a obavy, vnímáme je jako projev naší slabosti, našeho selhání a tak je umně maskujeme, mnohdy trapnými projevy siláctví. **NEBOJTE SE!** Nemějte strach – z toho co je, co přijde; nemějte obavy ze svého selhání, z toho, že možná zůstanete sami, bez pomoci, bez lásky druhých. Nestrachujte se o své blízké, o děti – beztak jednou půjdou vlastní cestou a bez vás. Nemějte strach z nemocí, z bolesti, z umírání – strach vás tak už dopředu zbavuje síly se s tím,

co je ve vašich možnostech, poprat a podbízí se rezignací. Než strach z nejistého, je lepší přijmout, byť neuchopitelnou jistotu, že Ježíš je nám stále jakoby po boku a znovu a znovu nám říká to své: NEBOJTE SE!

A pak je tu další, opakující se Kristovo slovo: POKOJ VÁM!, které má úžasnou sílu – do řad apoštolů ve večeradle přináší v tu chvíli upokojení, zklidnění, důvěru, posilu. Vytvořilo (a stále vytváří) prostor pro setkání s Ježíšem. Bylo (a je) odrazovým můstkem proto, aby apoštolové (a rovněž i my) uvěřili, skutečně uvěřili, že On je opravdu živý, pravý a uprostřed nich. Zmrtvýchvstalý.

Toto slovo přináší také **RADOST** – slyšeli jsme přece v evangeliu, že „*učedníci se zaradovali*“. Nejde však o chvilkovou radost, o prchavé veselí – Kristův POKOJ přináší tichou, vnitřní a trvalou radost, radost naděje, radost víry. Přináší radost, která není dočasným vyplavením emocí, ale je stavem mysli a duchovním postojem.

Apoštolové jsou však i nadále zmateni – a tak Ježíš ještě jednou opakuje: POKOJ VÁM! A předává jim, už nejenom pozdrav, ale rovněž poslání: „*Jako Otec poslal mne, tak i já posílám vás!*“ *Po těch slovech na ně dechl a řekl jim: „Přijměte Ducha svatého! Komu hříchy odpustíte, tomu jsou odpuštěny!“*

Kristův POKOJ tedy není slovem jen pro přítomnou chvíli, ale směřuje vždy dál, do budoucnosti – a vlastně ještě dál, až k věčnosti. V tuto chvíli bylo slovem, jež zplnomocnilo apoštolů k jejich službě, být hlasateli Kristova evangelia, tj. radostné zvěsti a přinášet do duší plných nepokoje smíření a odpuštění.

Převedeno do praxe našeho života - ani my nejsme ochuzeni o Kristovo pozdravení pokoje. Vždyť na začátku každé mše sv., hned po znamení kříže, následuje pozdrav, jímž kněz zdraví společenství věřících. Liturgie nabízí tři různé pozdravy: připomenu vám ten nejužívanější: „**Milost a POKOJ od Boha, našeho Otce, i od Pána Ježíše Krista, ať je s vámi se všemi.**“ Slyšeli jsme jej už tolikrát – a právě ono časté opakování s sebou nese nebezpečí, že nám tato slova zevšední, že jejich obsah přestaneme vnímat. Kněz však, při mši svaté Kristův zplnomocněný zástupce, nás nezdraví jen za sebe. Zdraví nás slovy Krista, v jehož síle a moci se při mši sv. scházíme a slavíme jeho hostinu lásky – agapé. A jsme tak podobni prvním křesťanům, kteří se také scházeli – (tenkrát utajeně, važno si toho, že my smíme svobodně) - ve společenství, aby naslouchali vyprávění apoštolů o jejich Pánu, aby společně chválili a prosili Pána o jeho dary a milosti (*bohoslužba slova*) a pak společně lámali chléb a spravedlivě se o něj dělili (*bohoslužba oběti*).

Moji milí, když si uvědomíme, jak blízko máme ke Kristu, k apoštolům, k prvotní, apoštolské církvi, pak by to pro nás mělo být zdrojem nesmírné radosti. Vždyť během staletí dostávala hostina lásky – agapé, naše eucharistie – mnoho nejrůznějších podob, byla zahalena falešnými kulisami, maskována pompézností a bezduchou obřadností; znásilňována přehnaným rubricismem – ale nikdy!, nikdy neztratila svoji podstatu! Vždy zůstala onou *hostinou lásky*, připomínkou Poslední večeře, ve které se sám Pán za nás všechny vydal pod způsoby chleba a vína a ustanovil tak „*smlouvu novou a věčnou*“.

A my, lidé slabí, plní strachů, obav, neklidu – a také pochybností a nedůvěry, můžeme zas a znovu vstupovat do večeřadla, abychom slyšeli Kristovo povzbuzující NEBOJTE SE, abychom přijali jeho přivítání POKOJ VÁM a abychom s místní církví, která je stejně apoštolská, jako ona prvotní, (vždyť stojí na základech apoštolů a jejich společné víře), mohli mezi sebou přivítat Krista a přijmout jeho poslání – být, každý ve svém prostředí a svými prostředky, hlasateli evangelia a zejména těmi, kdo přináší do tohoto nepokojného světa Kristův pokoj a jeho lásku.

To je úkol, poslání, výzva, která neztratila přes všechna století, přes všechny vládcy, režimy, války a pohromy, svoji platnost a naléhavost. Být tvůrci pokoje, hlasateli evangelia (více skutky, než slovy), nositeli naděje, radosti a „*blahoslavenými, kteří, ač neviděli, přece uvěřili*“. Pokoj vám!

P. Jiří Vojtěch Černý

Poselství z Fatimy k nemocným

Toto číslo Agapé je věnováno tématu nemocných a 100. výročí zjevení Panny Marie ve Fatimě. Možná není na první pohled zřejmá souvislost obou témat, ale myslím, že tam je a dokonce velká. Panna Marie nám ve Fatimě klade na srdce tři důležité věci:

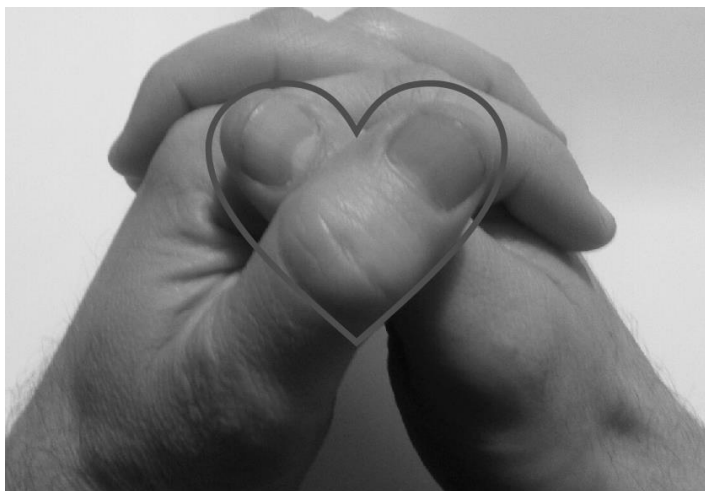
Modlitbu – Oběť – Eucharistii

Právě v nemoci máme velikou příležitost s Boží milostí tyto tři věci propojit. V modlitbě můžeme čerpat útěchu a hledat pozitivní smysl, který pro nás dokonce i nemoc může přece jenom mít. Modlitba je účinný prostředek, jak můžeme Bohu svěřit své slabosti i obavy. Přijetím nemoci Pánu přinášíme svou oběť v podobě trpělivosti a odevzdanosti do Jeho vůle.

Eucharistie pro nás může být skutečným lékem, protože v sobě nese velikou posilu. V Eucharistii si máme uvědomit, že Pán je v nemoci s námi, že stojí při nás, i když pod tíhou nemoci možná propadáme pokušení pochybovat a myslet si, že Bůh je vzdálený, když připustil tuto životní situaci. Eucharistie je pro nás zdrojem naděje nejen na uzdravení, ale také na setkání s Bohem a přináší nám pokoj, který nemocí ztrácíme.

Chtěl bych tímto moc poděkovat všem nemocným, se kterými se jako jáhen setkávám, protože jsou pro mě živým svědectvím víry - svědectvím vytrvalé modlitby, osobní oběti a nacházení pokoje v Eucharistii. Děkuji za to, že se tomuto od nich mohu učit.

Nás všechny bych chtěl závěrem povzbudit k modlitbě, zejména růžence, protože Jan Pavel II. v jednom svém pastýřském listu o něm říká, že je díky jeho jednotlivým tajemstvím souhrnem evangelia. A nejenom proto. Když se podíváte na sepnuté ruce, které jsou jistým symbolem modlitby a tedy víry jako takové, uvidíte jedno skryté tajemství:

V modlitbě objevujeme Boží srdce, které se nám v Kristu dává jako láska obětovaná na kříži. Skrze modlitbu také Pánu dáváme své srdce, když věrně každý den dokážeme nést obtíže daného dne, když máme čas být v tichosti s Ním.

Ing. Petr Trefi

Zjevení Panny Marie ve Fatimě

Zjevení v portugalské Fatimě začalo v roce 1916 trojím zjevením anděla desetileté Lucii Santosové, devítiletému Františkovi a sedmileté Jacintě Martovým. Po této duchovní přípravě docházelo každý měsíc od 13. května do 13. října 1917 ke zjevením Panny Marie. Tento cyklus šesti zjevení byl ukončen slunečním zázrakem. I když dětem zpočátku nikdo nevěřil a zažily krušné chvíle a výslechy, díky ochraně Panny Marie byly všechny komplikace a pomluvy překonány a tato mariánská zjevení po důkladném teologickém šetření byla uznána Církví jako pravá dne 13. 10. 1930.

Zjevení ve Fatimě začala v době, kdy v Portugalsku byla u moci silně protináboženská vláda a křesťanství bylo velmi pronásledováno. Fatimské události během roku po ukončení zjevení změnily tuto negativní nábožensko-politickou situaci.

Již při prvním setkání anděl děti povzbuzoval k úctě k Bohu a v této souvislosti je naučil modlitbu: „**Můj Bože, věřím v Tebe, klaním se Ti, doufám v Tebe a miluji Tě. Prosím za odpuštění pro ty, kdo v Tebe nevěří, Tobě se neklanějí, v Tebe nedoufají a Tebe nemilují.**“

Při druhém setkání je velmi povzbuzoval k modlitbě a obětem. Řekl jim, že ze všeho mohou učinit oběti a nabídnout je Pánu.

Při třetím setkání je povzbuzoval k eucharistické úctě a naučil je následující modlitbu: „**Nejsvětější Trojice, Otče, Synu a Duchu Svatý, hluboce se Ti klaním a obětuji Ti drahocenné Tělo a Krev, Duši a Božství Pána Ježíše Krista, přítomného ve všech svatostáncích světa, na usmíření za urážky, rouhání a lhostejnosti, kterými je urážen. A pro nekonečné zásluhy jeho Nejsvětějšího Srdce a Neposkvrněného Srdce Mariina Tě prosím za obrácení ubohých hříšníků.**“

1. zjevení – 13. 5. 1917

13. května 1917 si Lucie, František a Hyacinta hráli nahoře na svahu Cova da Iria. Zatímco se jim pásly ovce, postavili si zídku kolem křoví. Náhle uviděli něco jako blesk. V domněnku, že se blíží bouřka, začali sestupovat, aby hnali ovce k silnici. Asi v polovině svahu uviděli nový blesk a po pár krocích uviděli před sebou nad dubem paní, oděnou v bílém šatě, zářící více než slunce. Vycházelo z ní jasné intenzivní světlo. Všichni tři se ocitli uvnitř světla, které paní obklopovalo a z ní se rozlévalo. Ze vzdálenosti asi půldruhého metru k nim promluvila: „**Nebojte se! Neublížím vám.**“ Na otázky, odkud je a co si přeje, odpověděla: „**Přicházím z nebe. Přišla jsem vás požádat, abyste sem přicházeli po šest příštích měsíců třináctého dne vždy ve stejnou hodinu. Pak vám řeknu, kdo jsem a co chci.**“ Děti se ptaly, zda přijdou do nebe a na dvě děvčata, která před nedávnem zemřela. Když jim Paní s laskavostí dotazy zodpověděla, zeptala se: „**Chcete se obětovat Bohu a snášet všechna utrpení, která na vás sešle, jako zadostiučinění za hříchy, jimiž je urážen, a jako prosbu za obrácení hříšníků?**“ Při posledních slovech otevřela ruce a děti zalilo silné světlo, odraz paprsků, které z jejích rukou vycházely. To světlo proniklo dětem do hrudi a do hlubin duše, takže se viděly v Bohu, který byl tím světlem, jasněji než v zrcadle. Padly na kolena a v duchu opakovaly andělem naučenou modlitbu. Paní pak ještě řekla: „**Modlete se každý den růženec, abyste tak vyprosili světu mír a konec války.**“ Pak se začala zvedat a vznášet k východu a její světlo jako by před ní otvíralo cestu do nebeské klenby. Děti si nejprve slíbily, že budou mlčet, ale neudržely tajemství. Hyacinta o tom první doma řekla, takže se to rozšířilo. Rodiče šli samozřejmě na faru a místní farář zaujal opatrný postoj, varoval, že může jít i o mámení zlého ducha.

2. zjevení – 13. 6. 1917

13. června po modlitbě děti opět spatřily paprsek blížícího se světla a nad dubem se Paní zjevila podruhé. Na Luciinu otázku, co si přeje, odpověděla: „Přála bych si, abyste se denně modlili růženec a učili se číst. Později vám řeknu, co chci.“ Dále Lucie přednesla své prosby včetně vzetí do nebe. Paní řekla, že si Hyacintu a Františka brzy vezme. V odpovědi se mimo jiné dozvěděla, že Ježíš chce zavést ve světě úctu k mému Neposkvrněnému Srdci a ona mu má přitom pomoci. Lucie projevila smutek, že zůstane na zemi sama. Paní dodala: „Neztrácej odvahu! Nikdy tě neopustím, mé Neposkvrněné Srdce bude tvým útočištěm a cestou, která tě povede k Bohu.“ Opět je zalila záře a před pravou dlaní Panny Marie bylo Srdce ovinuté trním, které se je zdálo probodávat. Všichni pochopili, že je to Neposkvrněné Srdce Mariino, zraňované lidskými hříchy, a že si přeje odčinění těch vin. To bylo na závěr zjevení a děti to uchovávaly jako první tajemství, i když jim v té věci mlčení nebylo přikázáno.

3. zjevení – 13. 7. 1917

13. července na Cova da Iria se děti již modlily se zástupem. Paní přišla a zopakovala své prosby. Lucie mimo další prosby požádala o zázrak a Paní ho přislíbila v říjnu. Panna Maria řekla, že je třeba se modlit růženec a pak pokračovala: „Obětujte se za hříšníky a říkejte často, zvláště když přinášíte nějakou obět': **Ježíši, dělám to z lásky k tobě, za obrácení hříšníků a na odčinění hříchů proti Mariinu Neposkvrněnému Srdci**“. Při posledních slovech otevřela Paní ruce a zdálo se, že záře proniká zemí a všichni tři viděli jakoby ohnivě moře, v němž byli ďáblové a duše, podobné průhledným, černým a bronzově zbarveným žhavým uhlíkům.

Duše měly lidskou podobu, vznášely se v tom žáru, zmítaly se mezi plameny, které z nich šlehaly, a vycházely mraky kouře, padaly na všechny strany jako jiskry při obrovských požárech, bez tíhy a rovnováhy za bolestného a zoufalého volání a nařikání, které vzbuzovalo děs a rozechvívalo hrůzou. Když vizionáři vzhledli k Paní, řekla jim: „**Viděli jste peklo, kam se dostávají duše ubohých hříšníků. Aby je zachránil, chce Bůh ve světě zavést úctu k mému Neposkvrněnému Srdci.** Jestliže lidé udělají, co vám řeknu, mnoho duší se zachrání a bude mír. Válka spěje ke konci. Nepřestanou-li však urážet Boha, vypukne za pontifikátu Pia XI. nová, krutější válka. Až uvidíte noc ozářenou neznámým světlem, vězte, že to je velké znamení, kterým Bůh dává najevo, že potrestá svět za jeho zločiny válkou, hladem, pronásledováním Církve a Svatého otce. Aby se tomu zabránilo, přijdu požádat o zasvěcení Ruska svému Neposkvrněnému Srdci a o smírné svaté přijímání o prvních sobotách v měsíci...“ Panna Maria uvedla předpovědi o Rusku, o pronásledování Církve, o utrpení Svatého otce i to, že některé národy zmizí z povrchu Země. Oznámení o utrpení bylo podmíněné jako v případě 2. světové války. Mnoho se naplnilo, pekelné nebezpečí ale stále hrozí. O tajemstvích sdělených v tento den měly děti prozatím mlčet. A Paní dodala: Když se budete modlit růženec, opakujte po každém desátku: **O můj Ježíši, odpusť nám naše hříchy, uchraň nás pekelného ohně a přiveď do nebe všechny duše, zvláště ty, které Tvého milosrdenství nejvíce potřebují.** Pak zjevení skončilo jako obvykle.

4. zjevení – 19. 8. 1917

13. srpna byly děti vězněny na faře a tak ke zjevení došlo později ve Valinhos. Byly vyzvány, aby 13. 9. přišly na Cova da Iria a denně se modlily růženec. Na dotaz, co s penězi, které tam lidé nechávají, dostali odpověď, aby se nechala udělat dvojce nosítka pro slavnost růžencové Panny Marie a zbytek sloužil na stavbu kaple a loučila se slovy: „**Modlete se, hodně se modlete a přinášejte oběti za hříšníky, neboť mnoho duší přichází do pekla, protože se za ně nikdo neobětuje a nemodlí.**“

5. zjevení – 13. 9. 1917

13. září se Lucie, František a Hyacinta museli protlačit zástupem, z něhož na ně lidé volali prosby. U dubu se s nimi začali modlit růženec. Paní přišla, opět poprosila o modlitbu růžence. Pochválila děti za jejich oběti a stanovila hranice pro jejich askezi s provazem (děti spaly s utaženým provazem kolem těla). Na různé prosby odpověděla, že některé splní, některé ne. Pak se začala vznášet.

6. zjevení – 13. 10. 1917

13. října přišlo, na Cova da Iria vybídla Lucie lidi, aby zavřeli deštníky a modlili se růženec. Pak přišla „Naše milá Paní“ a řekla Lucii: „Chci ti říci, aby zde postavili k mé úctě kapli. **Jsem Panna Maria, Královna svatého růžence.** Dále se denně modlete růženec. Válka spěje ke konci, vojáci se brzy vrátí domů.“ Následovala Lucieina prosba za nemocné a hříšníky. K jejím žádostem Panna Maria řekla: „Některé ano, jiné ne. Musí se polepšit a prosit za odpuštění svých hříchů. **Ať už víc neurážejí Boha,** našeho Pána, byl již tolik urážen.“ Pak rozevřela ruce a nechala je ozářit paprsky slunce. Zatímco se vznášela, zazářilo její světlo proti slunci. Poté co Paní zmizela v nekonečné dáli oblohy, spatřili vedle slunce sv. Josefa s Ježíškem a Naší milou Paní v bílém šatě s modrým pláštěm. Sv. Josef žehnal světu a rukou dělal kříž. Potom uviděli Pana Ježíše a Pannu Marii Bolestnou. Pán Ježíš žehnal svět stejným způsobem jako sv. Josef. A nakonec uviděli Paní jako Pannu Marii Karmelskou.

V té době nastal **sluneční zázrak**. Ustal déšť, roztrhly se mraky a ukázal se sluneční kotouč v podobě stříbrného měsíce, který začal vířivě kroužit jako ohnivě kolo metajíce všemi směry pruhy světél v barvách žluté, zelené, červené, modré, fialové, které ozařovaly oblaka, stromy, skály i lidi. Pak se na několik vteřin zastavilo a nejhýřivější světelné kolo se znovu roztočilo. Pak se znovu zastavilo a roztočilo ještě v rozmanitějším oslnivém víření. Pak všichni zažili pocit, jakoby se odpoutalo od oblohy a padalo na ně. Lidé padali na kolena do bláta a vzbuzovali lítost nad svými hříchy. Tyto výjevy, trvající asi 10 minut, vidělo na 70 000 lidí nejen nad místem, ale i ve vzdálenosti více kilometrů. Po skončení slunečního úkazu měli lidé šaty dokonale suché, jakoby vůbec nepršelo.

Fatimská Panna Maria vyzývá k obrácení, pokání, modlitbám za hříšníky. Chce jediné to, co její Syn. Jedná se o lásku, které on učí v evangeliu. Ve své lásce k nám a za naši spásu šel do krajnosti. Stále jde o záchranu duší, to se neobejde bez lásky a ta je naší spásou, neboť Bůh je Láska a žít v lásce znamená žít v Bohu.

Převzato z internetových stránek

Sté výročí fatimského zjevení

U příležitosti výročí zjevení Panny Marie navštívil svatý otec František portugalskou Fatimu ve dnech 12.- 13. května 2017 a při mši svaté sloužené na náměstí před bazilikou svatořečil sourozence Francisca a Jacintu Martovy.

Francisco Marto se narodil roku 1908, jeho mladší sestra Jacinta v roce 1910. Oba se velmi brzy stali pastýři rodinného stáda dobytka, doprovázeli přitom starší sestřenici Lucii. Třem dětem se nejprve několikrát zjevil anděl, který je vyzval k úctě k Bohu. 13. května 1917 se setkali v Cova da Iria s Pannou Marií. Ta je vybídla, aby se na téže místo vraceli 13. dne každého měsíce.

Během šesti setkání ukázala Panna Maria dětem naději, kterou Bůh dává světu zmítanému utrpením a zlem. Vyzvala ke každodenní modlitbě růžence, k pokání a obětování se za obrácení hříšníků a k zasvěcení svých srdcí a světa Neposkvrněnému srdci Panny Marie. Z fatimských zjevení pochází také modlitba, která se stala součástí růžence: „*Pane Ježíši, odpusť nám naše hříchy, uchraň nás pekelného ohně a přiveď do nebe všechny duše, zvláště ty, které Tvého milosrdenství nejvíce potřebují.*“ Poslední zjevení bylo doprovázeno tzv. slunečním zázrakem, který vidělo mnoho svědků.

Francisco následně vyhledával samotu v horách, kde se často modlil růženec. Jacinta se obětovala a modlila za obrácení hříšníků a za mír na světě a za papeže. Oba sourozenci zemřeli na epidemii španělské chřipky v letech 1918 a 1920. Děti blahorečil papež Jan Pavel II. ve Fatimě v roce 2000.

Starší sestřenice dětí Lucia Santos se narodila roku 1907. Později vstoupila do kláštera, kde žila až do své smrti v roce 2005.

Putování sochy Panny Marie Fatimské

Proč bychom měli slavit toto výročí? Co má pro nás dnes Fatima za význam, když její události se staly před 100 lety? „Mezi moderními zjeveními je Fatima bezpochyby zjevením nejvíce prorockým,“ to jsou slova kardinála Tarcisio Bertone. A sv. papež Jan Pavel II. řekl doslova, že: „pokud zvítězíme i v universálním rozměru, bude to díky Marii. Kristus zvítězí jejím prostřednictvím, protože chce, aby vítězství církve současného i budoucího světa byla spojována s Ní.“ S Marií!

A když 13.7.1917 v údolí Cova da Iria řekla při zjevení Panna Maria ve Fatimě třem malým pasáčkům, že její Neposkvrněné Srdce zvítězí, pak je právě toto důvodem, proč vnímat Fatimu jako znamení doby. Proto také směřujeme naše srdce k otevřenosti k Srdci Mariinu. Nejde jen o vítězství v nějakém lidském rozměru či představě, jde o mnohem víc. Jde o velký zápas mezi dobrem a zlem, zápas, kdy vítězí malíci. Zápas, ve kterém vítězí srdce.

Hlavní průběh slavení 100. výročí Fatimy je stanoven a schválen pro všechny naše diecéze Čech a Moravy a apoštolského exarchátu. Česká biskupská konference projednala a rozhodla, aby jubileum Fatimy v naší zemi bylo připraveno a také realizováno Fatimským centrem z Koclířova.

Z šesti hlavních dnů Fatimského jubilea od 13.5. do 13.10. jsme dostali ve světové Fatimě v Portugalsku výjimečný den 100. výročí zjevení 13. září 2017.

Ve Fatimě proběhne ve dnech 11. – 14. září 2017 česká národní pout'.

Přímo z místa zjevení převezme Česká biskupská konference sochu Panny Marie Fatimské, aby přišla do našich katedrál, diecézí a na hlavní mariánská místa v naší zemi a na první mariánskou sobotu v říjnu na svátek Panny Marie Růžencové 7.10.2017, abychom vyslovili za sebe a naši zem svěření a zasvěcení Neposkvrněnému Srdci Panny Marie.

1) PROGRAM V KATEDRÁLÁCH DIECÉZÍ ČECH A MORAVY

Praha - uvítání a zahájení pouti v ČR

Pátek 15. 9. 2017 – katedrála sv. Víta, Václava, Vojtěcha

Sobota 16. 9. 2017 – apoštolský exarchát – katedrála sv. Klimenta

Brno - katedrála sv. Petra a Pavla

Neděle 17. 9. 2017

České Budějovice - katedrála sv. Mikuláše

Pondělí 18. 9. 2017 - 19. 9. 2017

Plzeň – katedrála sv. Bartoloměje

Středa 20. 9. 2017

Litoměřice - katedrála sv. Štěpána

Pátek 22. 9. 2017

Ostrava - katedrála Božského Spasitele

Sobota 23. 9. 2017

Olomouc - katedrála sv. Václava

Neděle 24. 9. 2017

Hradec Králové - katedrála Ducha sv.

Středa 4. 10. 2017

2) MODLITEBNÍ PROGRAM S PANNOU MARIÍ FATIMSKOU - HLAVNÍ POUTNÍ MÍSTA ČR

Sv. Kopeček u Olomouce

Pondělí 25. 9. 2017

Velehrad

Úterý 26. 9. 2017

Svatá Hora a Stará Boleslav

Středa 27. a čtvrtek 28. 9. 2017

Králíky

Čtvrtek 28. 9. 2017 v 17.00 hod.

Frýdek - Místek

Pátek 29. 9. v 10.00 hod.

Maria Hilf

Pátek 29. 9. v 16.30 hod.

Sv. Hostýn

Sobota 30. 9. v 10.00 hod.

Žarošice

Sobota 30. 9. v 17.00 hod.

Křtiny u Brna

neděle 1. 10. v 10.30 hod.

3) TEOLOGICKO-PASTORÁLNÍ SYMPOZIUM O FATIMĚ
ZAKONČENÉ OBNOVOU ZASVĚCENÍ NEPOSKVRNĚNÉMU SRDCI
PANNY MARIE

Středa 4. 10. 2017 - sobota 7. 10. 2017

Zahájení proběhne v Hradci Králové v Novém Adalbertinu, kde budou přednášky hlavních hostů. Dále bude pokračovat v Českomoravské Fatimě v Koclířově - ve čtvrtek 5.10. a v pátek 6.10. program s noční vigilií. V sobotu 7.10. na svátek Panny Marie Růžencové je program 1. mariánské soboty a zároveň obnova zasvěcení ČR Neposkvrněnému Srdci Panny Marie a vyvrcholení Jubilea Fatimy při hlavní mši sv. v 10.30 hod.

Jubileum Fatimy 2017 nespočívá jen ve vlastní národní pouti 13.9.2017 ve Fatimě a následné cestě sochy Panny Marie v našich diecézích. To je vrchol slavení jubilea. Ale součástí je duchovní příprava v našich společenstvích spojena také se seznámením se s autentickým poselstvím Panny Marie ve Fatimě a s jejím výkladem. Současně pak ve spojení s modlitbou.

Proto se nyní ozývají do Českomoravské Fatimy v Koclířově jednotlivé farnosti, aby se modlitbou i pastoračními aktivitami mohly připravit na zasvěcení Panně Marii. Je možné modlit se předepsanou modlitbu jubilea, která spojuje všechny země na celém světě a dává nahlédnout do samé podstaty tajemství Fatimy a kultu Neposkvrněného Srdce Panny Marie.

Převzato z internetových stránek www.cm-fatima.cz

Rozhovor s P. Jiřím Vojtěchem Černým

Otče, mohl byste se, prosím, čtenářům Agapé krátce představit?

Mám-li se krátce představit, mohu tak učinit výčtem na způsob: „Kněz ten a ten...“ Každý jsme však originál a naši jedinečnost nelze vměstnat do stručného: „Jiří Vojtěch Černý, narozen 1956 v Praze. Tamtéž žijící až do roku 1990, kdy po uvolnění politických poměrů odešel do Olomouce dokončit dosud tajné studium teologie.“ Nevím, zda to stačí k splnění Vaší prosby o stručné představení. Snad bych přidal: Vysvěcen 29. 6. 1994 v Litomyšli. Prvním působištěm bylo kaplanování v Dolním Újezdě, s nezapomenutelným knězem, P. Josefem Čihákem. Tomu ostatně vděčím za mnohé, stejně jako zesnulému biskupovi Karlu Otčenáškoví. Ti oba pro mne byli skutečnými duchovními Otcí. Pak následovaly tři roky v Jaroměři – to už samostatně jako administrátor; pak dva roky v Městci Králové a pak necelých osm let v Lázních Bělohrad, kde jsem to „dotáhl“ sice až na faráře, ale pak jsem pro neústupnost tamější farní hospodyně musel odejít a následovala pro mne dlouhá a osobně trpká historie. Po asi půlročním čekání, než se uvolní nějaká přízemní fara, následovalo sedm let v Licibořicích – v sice přízemní, leč mokré, plesnivě a nevytopitelné faře. To je ostatně důvod, proč jsem skončil zde, v Havlíčkově Brodě. Nějak se nepodařilo nalézt vhodnou přízemní faru, a tak jsem, jsa už léta v invalidním důchodu, nakonec přistoupil na roli „výpomocného duchovního“.

Jednoho krásného dne jste se objevil v Havlíčkově Brodě. Jaký je zde Váš hlavní úkol? Hodně se věnujete nemocným, kde je všude navštěvujete a jak Vás mohou lidé kontaktovat, pokud by potřebovali např. pro někoho svátost nemocných?

Nevzpomínám si, zda to bylo „jednoho krásného dne“, ale po letech na faře, v pastorači, mezi farníky jsem se ocitl zde v Havlíčkově Brodě, v paneláku, kde se sice nemusím starat o topení ani odklizení sněhu; kde mne vyveze výtah, kam potřebuji, ale kde nemám svou farnost, farníky, možnost osobního kontaktu s věřícími; kde není potřebný klid a samota a také příroda a zahrada a především pastore se vším, co obnáší. V ustanovujícím dekretu bylo, cituji: „Ustanoven zejména k pastorační činnosti ve zdejší nemocnici“. Působení coby „nemocničního kaplana“ zabránily zejména personální a právní překážky ze strany nemocnice, takže do nemocnice docházím jenom tehdy, jsem-li osloven samotnými nemocnými, ev. pokud mne nějaký kněžský kolega osloví s tím, že je zde hospitalizován některý z jeho farníků. Pouze na dvou odděleních, kde slouží věřící z naší farnosti, dostávám „avízo“, že u nich leží věřící, ty pak navštěvuji, zpovídám, zaopatřuji a poskytuji tolik potřebný duchovní doprovod. Je škoda, že se na jiná oddělení prakticky nedostanu, přestože v nemocnici je nepochybně spousta potřebných nemocných věřících; ale to je, jak výše řečeno,

spíše než můj, problém nemocnice a jejího vedení. Kromě návštěvy nemocných v nemocnici pravidelně každý čtvrtek (ve 14 hod.) sloužím mši sv. v kapli psychiatrické léčebny a po mši sv. pak obcházejím nemocné na jednotlivých pavilonech. Samozřejmě je možné mne v případě zájmu oslovit, ať prostřednictvím děkanství, nebo prostřednictvím kontaktu přes internet (j.v.cerny@gmail.com) případně mobilu (731 402 212). Také lze domluvit osobní setkání u mne doma - i v paneláku lze zpovídat a posloužit svátostmi.

Kde Vás mohou farníci vidět? Sloužíte někde pravidelně mše svaté?

Farníci mne mohou vidět (*kněz má především sloužit a ne být toliko viděn*) pouze coby koncelebrujícího kněze v kostele Nanebevzetí Panny Marie; pravidelně snad od června každou středu v kostele sv. Kateřiny, kde bychom rádi vytvořili společenství zdravotníků, nemocných, handicapovaných a pečujících o své blízké nemocné. Tato vize vznikla na podnět zdejší Charity a je mojí velkou radostí, že od ledna zajišťuje Charita mobilní hospicovou péči, takže zde, na poli doprovázení umírajících, vidím účinnou možnost uplatnění.

Je asi někdy hodně náročné věnovat se např. nevyléčitelně nemocným.

Nevyléčitelně nemocní a umírající jsou skutečně mojí prioritou už vlastně od doby před 40 lety, kdy jsem pracoval na oddělení popálenin, kde je vysoká mortalita. Thanatologie a péče o nevyléčitelně nemocné byla ostatně i tématem mé první diplomové práce při studiu defektologie. Velice jsem uvítal vznik prvního hospice v Červeném Kostelci, a když byl založen první mobilní hospic (*Duha v Hořicích*), nepřímo jsem s ním spolupracoval a jsem v kontaktu stále. Z Licibořic jsem dojížděl do hospice v Chrudimi. Samozřejmě, práce s umírajícími má svá specifika, je zapotřebí mnohem větší citlivosti a vnímavosti a zejména úcty ke každému člověku, ať je jakéhokoli věku, sociálního postavení či vyznání. Jakákoli selekce je zde nežádoucí, je třeba vždy vidět člověka v jeho celistvosti, který se potýká se strachem z bolesti a umírání, s obavami o své blízké, který si musí zákonitě projít všemi známými fázemi v přijetí své fatální nemoci (*odmítání, hněv, smlouvání, přijetí apod., dle různých autorů*). Pro pečujícího a doprovázejícího jde skutečně o náročnou práci, která je však, jak mi potvrdí všichni zainteresovaní, současně i obdarováním a obohacením.

Také jste byl prý mnohokrát v Lurdech...

Lurdy, to je fenomén. Asi 3x jsem do Lurd doprovázel farníky na pouti, ale když jsem jel poprvé (2009) do Lurd jako člen týmu Maltézského řádu s nemocnými, teprve tehdy jsem poznal pravou tvář a spiritualitu tohoto místa. Právě nemocní mu dávají ten pravý rozměr. Od té doby jezdím jako duchovní a člen Maltézského řádu do Lurd každoročně a pobyt tam je vždy pro mne duchovní

posilou. Celosvětové poutě nemocných Maltéžského řádu (*jedná se o špitální řád*) se konají už více než 100 let a já mám radost, že se vloni i letos poutě zúčastnili i někteří naši farníci.

Navštívil jste někdy také Fatimu v Portugalsku?

Zklamal Vás ☺, ale ve Fatimě jsem nikdy nebyl - a to mám, myslím, Pannu Marii rád. Cestuji docela často ale například do Svaté země, tam jsem byl snad více než desetkrát. Svatá země je moje srdeční záležitost.

Chtěl byste čtenářům našeho farního časopisu předat nějaký vzkaz?

Nemyslím, že by má slova byla hodna „tesání do kamene“, ale snad: „radujte se a buďte vděční za každý den svého života; snažte se jej smysluplně naplnit; netrapte se zbytečnostmi; hledejte příležitost, jak druhé obdarovat, jak jim udělat radost. Nechte se oslovit Kristovými slovy po vzkříšení: „Nebojte se!“ a „Pokoj vám“.

Děkujeme Vám za rozhovor

a přejeme hojnost Božího požehnání ve Vaší kněžské službě

redakce

V Lurdech roku 2016

Hospic Mezi stromy pro Vysočinu

Místo, kde je možné konec života prožít v důstojném prostředí se svými blízkými a s lidmi, kteří se nebojí zůstat a doprovázet umírajícího v okamžiku, kdy se medicína stala bezmocnou ve smyslu uzdravení, tělo ztrácí sílu a my potřebujeme blízkost, lásku a laskavost. - Takovým místem je hospic. Na Vysočině ho ještě nemáme a nám již mnoho let leží na srdci, aby se tato situace změnila.

S pohledem do minulosti nejsme jediní, kdo potřebu hospice vnímal. Zatím se však nepodařilo výstavbu hospice realizovat. Lidé, se kterými jsem se v průběhu let setkávala a s nimiž jsme našli společnou touhu hospic na Vysočině mít, stále zůstávali a od nikoho tato touha neodcházela. Hospic zůstával v našich srdcích, ale my jsme nebyli připraveni. Museli jsme vyčkat na správný okamžik, kdy budeme schopni na projektu pracovat. A tak jsme postupně porodili naše děti, vypiplali si miminka, a když jsme se jednoho dne sešli, zjistili jsme, že přišel čas pustit se do práce.

V lednu 2015 jsme se poprvé setkali v týmu, který byl v červnu 2015 zaregistrován jako zapsaný spolek. Vznikla projektová studie, následně ekonomická rozvaha projektu a my jednáme, jednáme a jednáme. Započala cesta nekonečných jednání na úrovni ministerské, krajské a na úrovni měst Vysočiny. Tento úsek cesty v tuto chvíli ještě není u konce, ale je za námi již velké množství mravenčí práce.

To vše s velikou podporou lidí, kteří se za celé dílo vytrvale a ve víře modlí. Bez těchto neviditelných, ale nesmírně důležitých modlitebníků bychom nestáli na pevném základě. Je velkou posilou vědomí, že máme v zádech věrný modlitební tým. A tak všechna jednání probíhají na vlnách jejich trpělivých modliteb.

Proč hospic na Vysočině?

Nechceme hospic pouze proto, že Vysočina je jedním ze dvou posledních krajů, kde hospic není, to by byl slabý argument. Chceme ho zde proto, že jeho nepřítomnost opravdu pociťujeme.

Lůžkový hospic by měl sloužit v závěrečné fázi nevyléčitelné nemoci těm, kteří nemohou zůstat ve svém domácím prostředí a nechtějí tento čas trávit v nemocnici.

Nejbližší hospice jsou pro obyvatele Vysočiny v Čerčanech u Prahy, v Brně a v Chrudimi. To je pro rodiny nemocných příliš daleko, a proto nabídku využít tyto hospice většinou odmítají. V některých situacích je možné využít paliativní jednotku v nemocnici v Jihlavě nebo je pacient hospitalizován v nemocnici, což je prostředí, kde již většina nemocných zůstat nechce.

Co je hospic?

Hospic poskytuje specializovanou odbornou lékařskou a ošetrovatelskou péči v atmosféře a podmínkách, které se snaží být co nejvíce blízké domácímu prostředí.

V hospici se pečuje o nevléčitelně nemocné a umírající pacienty v závěrečném stádiu nevléčitelného onemocnění. Tato péče je poskytována multidisciplinárním týmem odborníků vzdělaných v oblasti paliativní medicíny. Hovoříme o tzv. bio-psycho-socio-spirituální přístupu. Na člověka je pohlíženo se všemi jeho potřebami.

V neposlední řadě se pečuje také o blízké a příbuzné nemocného v době pobytu v hospici a také po úmrtí nemocného následnou péčí o pozůstalé.

Důraz péče v hospici je kladen na:

- zachování lidské důstojnosti
- vytvoření podmínek pro to, aby nemocný nezůstal v posledních chvílích svého života osamělý
- tlumení příznaků onemocnění, zejména bolesti, všemi dostupnými prostředky moderní medicíny

Cílem je, aby nemocný i jeho rodina mohli závěrečné období života nemocného prožít v pokojném, láskyplném a kultivovaném prostředí, které svým specifickým posláním hospic vytváří. Zároveň však s maximální profesionální péčí zdravotníků a dalších profesionálů.

V čem je hospic jiný než nemocnice?

Nemocnice není primárně nastavena pro umírajícího. Lékaři jsou nastavení léčit a vyléčit a není pro ně mnohdy snadné přijmout, že je třeba s léčbou skončit a „pouze“ svého nemocného kvalitně doprovodit k jeho konci. Zdravotníci se bojí zůstat v blízkosti umírajících, neumějí s nimi komunikovat a utíkají od nich. Nemocný pak zůstává opuštěný v okamžiku, kdy by měl být obklopen láskou svých nejbližších.

Hospicová – paliativní péče je odlišná od standartního přístupu v nemocnici. Je něco jiného doprovázet a pečovat o nemocného, který směřuje k vyléčení nebo stabilizaci svého zdravotního stavu a vyhlíží propuštění.

Umírající člověk má namířeno jiným směrem a od toho se odvíjí způsob, jak s ním komunikujeme, jak o něho pečujeme. Některé lékařské postupy, indikovaná vyšetření a terapie zde již nemají místo a hlavním cílem je, aby se nemocnému přes jeho diagnózu dařilo co nejlépe. Usiluje se o minimalizaci bolesti, zvracení, křečí a dalších doprovodných příznaků. Není třeba nemocného vláčet po dalších vyšetřeních, protože všichni víme, že jeho život spěje ke konci. Naším cílem je, aby tento poslední čas mohl nemocný a jeho rodina prožít co nejvíce v klidu a ve vzájemné blízkosti.

Životní tempo v hospici se zpomaluje oproti rychlosti, kterou žijeme v naší zdravé každodennosti. Tak, jak ubývají síly nemocnému, jak se jeho bytí zpomaluje a utichá, takové je naladění veškerého personálu. Personál se přizpůsobuje a sladuje s tempem nemocného, nikoliv naopak. Přesto jsou tyto zpomalené dny mnohdy prožité daleko intenzivněji, než kdejaký den v době plného zdraví.

Lidé rekapitulují svůj život, přehodnocují ho a jejich priority se mnohdy posouvají. Pořadí hodnot se mění a to, co bylo doposud významné, se stává zanedbatelným. Do popředí se dostává především význam vztahů. Lidé napravují, co je třeba, a chtějí být se svými nejbližšími. Přichází potřeba poprosit někoho o odpuštění, odpustit druhému, poděkovat a říci: „Mám tě rád.“

Pro mnohé z nás není snadné přijmout, že náš život zde na zemi je u konce. Přestože si myslíme, že s vírou to zvládneme, není to vůbec samozřejmé. I věřící člověk se mnohdy velmi bolestivě proboují k přijetí skutečnosti, že zde na zemi jeho cesta končí. Myslíme si, že žijeme odevzdaný život, že jsme cele oddáni do Boží vůle. Nevyléčitelná nemoc nás zaskočí a najednou vidíme, že být odevzdaným není tak snadné. Sami z toho můžeme být velmi zaskočení a cesta k opravdové odevzdanosti může být plna boje, smlouvání, popírání a smutku. Nevím, proč tomu tak je, ale na pozemském životě velmi lpíme. Asi proto, že si ani v náznaku nedovedeme doopravdy představit, jak obrovská a milující je náruč Boží, do které po smrti vstoupíme.

Přála bych si, abychom dokázali žít své životy naplno a smysluplně ještě předtím, než budeme konfrontováni s nevyléčitelným onemocněním. Abychom se jednou mohli ohlédnout zpět a říci: „Žil jsem dobrý život, není čeho litovat, můžu odejít.“

PhDr. Ludmila Novotná

Domácí hospicová péče

V poslední době pociťuje Oblastní charita Havlíčkův Brod ze strany veřejnosti vzrůstající zájem o službu Domácí hospicové péče. Řada rodin si totiž přeje, aby jejich blízký strávil poslední chvíle života v domácím prostředí mezi těmi, které zná a které má rád. Domácí hospicová péče je tak pro ně ideální volbou, neboť nabízí jednak odbornou zdravotní péči o umírající přímo u něj doma a jednak všestrannou podporu jeho příbuzným a přátelům, pro které je těžké vyrovnat se s odchodem milovaného člověka.

Oblastní charita Havlíčkův Brod poskytuje tuto péči na území havlíčkobrodského vikariátu. „Od ledna do dubna tohoto roku naši službu využilo pětadvacet pacientů, přičemž v průměru se staráme o pět až sedm lidí denně,“ nastínila vrchní sestra Charitní ošetrovatelské služby a zároveň koordinátorka Domácí hospicové péče při Oblastní charitě Havlíčkův Brod Mgr. Veronika Kusínová.

Domácí hospicová péče je odbornou komplexní péčí o umírajícího člověka přímo u něj doma v souladu s principy paliativní péče. Důležitým předpokladem je ochota rodiny starat se o blízkého a trávit s ním náročné období na konci života. V kvalifikovaném týmu spolupracují charitní zdravotní sestry, lékaři, sociální pracovníci, pracovníci v sociálních službách, psychoterapeut a pastorační asistent, jelikož nedílnou součástí služby je duchovní i praktická podpora rodiny pacienta.

Zdravotní péče o nemocného je pak zaměřena především na tlumení bolesti, zvládání dechových potíží a na další postupy, které ulevují od tělesných i duševních problémů objevujících se na sklonku života. Rodina má také možnost využít charitní půjčovny kompenzačních pomůcek.

Charita považuje domácí hospicovou péči za službu, která by si do budoucna zasloužila ještě intenzivnější pozornost veřejnosti. Je těžké o smrti jen mluvit, ale na druhé straně jde o nevyhnutelnost a přirozenost našeho bytí. Proto je důležité citlivě zajistit co možná nejdůstojnější odchod umírajícího a zároveň v tak náročném období pomoci rodině.

Oblastní charita Havlíčkův Brod bude neustále na zdokonalování Domácí hospicové péče pracovat. „Zájem skutečně je, a proto bychom rádi posílili náš pracovní tým o zdravotní sestru a pracovníka v sociálních službách. S tím souvisí i potřeba nového automobilu a dalšího zdravotnického vybavení,“ uvedla vrchní sestra.

Jak už bylo řečeno výše, s touto službou je úzce spjatá i duchovní rovina, proto Charita pro zájemce z řad veřejnosti iniciovala bohoslužby za nemocné a umírající, které jsou určeny pro všechny, kteří se o ně starají a kteří s nimi jejich nejtěžší chvíle prožívají. Mše svaté se budou pravidelně konat od června vždy ve středu od šestnácti hodin v havlíčkobrodském kostele svaté Kateřiny.

Do budoucna bychom také rádi organizovali setkání s pozůstalými našich pacientů. Takové schůzky by mohly být velice užitečné, protože se poznají lidé, kteří mají za sebou stejné trápení, stejné zkušenosti a kteří se tak mohou lépe pochopit.

Více informací o Domácí hospicové péči včetně ceníku je k dispozici na webových stránkách Oblastní charity Havlíčkův Brod www.hb.charita.cz.

Podrobnosti poskytne také vrchní sestra Charitní ošetrovatelské péče a koordinátorka Domácí hospicové péče Mgr. Veronika Kusínová a na telefonním čísle 569 333 282 nebo 777 736 061.

Aneta Slavíková, PR
tel.: 777736063
e-mail: slavikova@charitahb.cz

Středisko rané péče

Odbornou pomoc pro děti s komplikovaným vývojem nebo se zdravotním postižením a jejich rodiny již patnáct let poskytuje Středisko rané péče při Oblastní charitě Havlíčkův Brod. V současnosti tuto službu využívá kolem čtyřiceti pěti rodin s dětmi od narození až do sedmi let. Raná péče ovšem nepracuje „jen“ s ohroženými dětmi, jejími klienty jsou i rodiče či sourozenci. Region působnosti havlíčkobrodské služby sahá do všech koutů Kraje Vysočina. V Havlíčkově Brodě loni pomáhalo celkem sedmnácti rodinám.

Raná péče je bezplatnou pomocí pro rodiny, které pečují o miminko po předčasném nebo těžce probíhajícím porodu. Je také pomocí pro rodiny dětí se zdravotním postižením a ohrožených z hlediska zdravého vývoje. Pracovníci dojíždějí přímo ke klientům domů, kde s nimi individuálně řeší jejich situaci. Práci v terénu doplňuje také ambulantní služba se sídlem v Havlíčkově Brodě. „Návštěva přímo v rodině jakožto hlavní aktivita rané péče spočívá v odborném vedení a pomoci rodičům při výchově a správné stimulaci dítěte s cílem zajištění co možná nejintenzivnějšího rozvoje jeho individuálních schopností. Další aktivitou je kvalifikované poradenství v oblasti speciálně-pedagogické, psychologické a sociálně právní. Rodičům poskytujeme ucelené a srozumitelné informace o charakteru postižení nebo onemocnění jejich dítěte,“ nastínila vedoucí Střediska rané péče při Oblastní charitě Havlíčkův Brod PhDr. Irena Salaquardová.

Dále vysvětlila, že zásadní roli ve vývoji dítěte hrají první tři roky života. „Právě v tomto období jsou kompenzační možnosti mozku tak obrovské, že dovolují nejlépe rozvinout náhradní mechanismy i u těch dětí, které mají v některé oblasti vývoje vážný hendikep,“ vysvětlila Salaquardová s tím, že pokud se právě péče v tomto období zanedbá, mohou se možnosti vývoje dítěte v určitých oblastech extrémně snížit nebo i zcela uzavřít. „Přestože je mozek schopný vytvářet nová nervová spojení po celý život, člověk se nejrychleji rozvíjí a nejlépe přizpůsobuje změnám právě v raném dětství. Z tohoto poznání vývojové pediatrie pak vychází i raná péče.“

Rodiče, kteří pečují o dítě s jakýmkoliv omezením nebo onemocněním by tak měli být poučeni o tom, jakým způsobem k němu přistupovat a jakým způsobem jej rozvíjet. Přístup ke každé rodině je individuální. Proto se pracuje na základě individuálních plánů vytvářených dle potřeb každého dítěte a každé rodiny.

Starost o předčasně narozené dítě nebo dítě s postižením ovšem vyžaduje komplexní péči, která se neobejde bez týmové spolupráce celé řady odborníků.

„My se pohybujeme v oblasti speciální pedagogiky a dále spolupracujeme s pediatri, specializovanými lékaři a například i s kolegy z Oblastní charity Třebíč, kteří poskytují péči dětem se smyslovým postižením,“ uvedla vedoucí havlíčkobrodského Střediska rané péče.

Vedle základní, bezplatné, péče mohou klienti využívat i takzvané fakultativní služby, které jsou ovšem hrazeny ze sponzorských darů a případně se na jejich úhradě podílí samy rodiny. Ne vždy je to ale v jejich možnostech, přitom pravidelné terapie jsou pro zdraví klientů velmi potřebné. O terapie typu plavání, canisterapie, hipoterapie, ergoterapie nebo muzikoterapie je velký zájem. Jejich realizace se ovšem bohužel odvíjí od získaných financí.

Konkrétně rehabilitační plavání s kojenci a batolaty pozitivně ovlivňuje motorický, citový i emoční vývoj dítěte a navíc pomáhá posilovat vztah mezi ním a rodičem. Ergoterapie je zase zaměřena především na nácvik soběstačnosti a zlepšení motorických funkcí i na celkovou aktivizaci dítěte. Muzikoterapie napomáhá rozvoji motoriky a komunikačních schopností, zlepšení pozornosti a soustředění, procvičování paměti a myšlení, rozvoji kolektivní spolupráce, snižování napětí, zmírnění úzkosti a strachu a také relaxování. K uvolnění svalového napětí, koordinaci pohybů a zlepšení rovnováhy přispívá hipoterapie s koňmi, canisterapie se psy pak účinně působí na rozvoj jemné a hrubé motoriky, snížení agresivity dítěte i jako motivace k pohybu.

Středisko rané péče při Oblastní charitě Havlíčkův Brod
vedoucí PhDr. Irena Salaquardová
adresa: Horní 3188, Havlíčkův Brod 580 01
tel.: 569 421 063, 777 741 449
e-mail: ranapece@charitahb.cz
web: www.hb.charita.cz

Aneta Slavíková, PR
tel.: 777736063
e-mail: slavikova@charitahb.cz

Kronika

Matrika pokřtěných

(srpen – prosinec 2016)

Lukáš Jelínek, Štefan Tomáš Krajník, Andrea Zuzana Majerová, Natálie Kepertová, Anna Ivana Vondráčková, Jolana Květoslava Domkářová, Amálie Jelenková, Pavel Martin Brož, Dominik Petr Hájek, Lukáš Volf, Matěj Kocman, David Miroslav Kuchař, Karolína Majerová, Daniel Marcel Kolman, Anežka Hejsková

(leden- duben 2017)

Alžběta Vladimíra Bártová, Jan Jiří Slanař, Šimon Trnka, Pavel Martin, Kristýna Terezie Smutníková

Matrika oddaných

(srpen – prosinec 2016)

Mgr. Ondřej Láska a MUDr. Bohuslava Krejčová
MUDr. Pavel Bílek a Monika Kutlvašrová
Bc. Pavel Chvíla a MUDr. Mgr. Magdaléna Chvílová-Weberová

(leden – duben 2017)

Ing. David Kozlík a Jitka Miřátská

Matrika zemřelých

(srpen – prosinec 2016)

Marcela Daňková (1940), Jiřina Hejkalová (1941), Božena Škarydová (1929)

Marie Klementová (1942), Marie Pilařová (1942), Františka Fialová (1948), Jana Ferbrová (1937), Anna Moravcová (1925), Jiří Jůzl (1941), Stanislav Mach (1956), Pavel Major (1967), Ludmila Siberová (1933)

Růžena Rejnková (1951), Josef Beránek (1936), Jindřich Coufal (1928)

Marie Fikarová (1938), Václav Pytlík (1948), Antonín Tomenendal (1926), Jaroslava Vašíčková (1951), Zdena Teclová (1935), Gen. Imrich Gablech (1915)

(leden – duben 2017)

Helena Dvořáková (1928), Anna Beránková (1933), Vladimír Čech (1943), Marie Švecová (1948), Marie Macháčková (1924), Petr Zvolánek (1947), Božena Boudná (1933), Jan Bauer (1937), Otilie Veselá (1922)

Anna Hušková (1922), Cyril Pecha (1940), Libuše Sošková (1930), Jaroslava Šáchová (1947), Josef Fikar (1926), Josef Jůzl (1946), Bohuslava Hladíková (1928), Anna Jílková (1939)

Karel Přívozník (1935), Jaroslav Žák (1934), Jarmila Vajrychová (1931), Květa Kopíková (1939), Marie Fikarová (1956)

Anna Vondráčková (1936), Božena Pertlová (1922), František Novotný (1939), Václav Čech (1942), Daniel Čurí (1956), Bohumil Bartušek (1941), Jaroslava Pytlíková (1929)

Pozvánka do farní knihovny

Vážení čtenáři,

ve farní knihovně Vám nabízíme nové zajímavé knihy, které se umístily na předních místech v anketě čtenářů Katolického týdeníku, a také knihy starší pojednávající o zjevení Panny Marie ve Fatimě.

P. Josef Rybář: **Deník venkovského faráře** *(vítězná kniha v anketě)*

P. Ladislav Heryán: **Exotem na této zemi**
(o pouhý jeden hlas - kniha na druhém místě v anketě)

František Kolouch: **Milion duší** – osudy biskupa Josefa Hloucha

Sborník konference o číhošťských událostech (z 13.10.2011)

C. Barthas: **Pod sluncem Fatimy**

Gonzaga da Fonseca: **Fatima – Maria hovoří k světu**

Knihovna bývá otevřena v neděli 8:30 – 9.00 hodin a ještě chvíli po druhé mši sv. (v 10:00 hodin).

J.S.

Jan Václav Stamic

Snad všichni, kdo mají rádi klasickou hudbu, si letos připomínají dvojí výročí hudebního skladatele Jana Václava Stamice. Narodil se v Německém Brodě roku 1717 a zemřel v německém Mannheimu roku 1757. Příběh jeho spjetí s Brodem je třeba začít připomínkou tehdejšího děkana Jana Víta Seidla.

V Mikulášské kapli děkanského kostela můžeme číst latinský epitaf, jehož překlad do češtiny zní: „Na tomto místě v kryptě leží a mlčí ctihodný pán Jan Křtitel Vít Seidl zesnulý ve věku 76 let. Hlas volajícího v katolické víře. Sloužil hudbě ve Vídni v katedrále sv. Štěpána, v Římě v koleji Germanicum u sv. Apolináře. Byl milovníkem výzdoby v tomto chrámu blahoslavené Panny, který během 4 let obnovil, mnohými nadacemi vybavil a jiné mnohé kostely, obzvláště Nejsvětější Trojice ke cti téže postavil. Za svého pobytu v Římě doktorem theologie byl promován, apoštolským protonotářem zvolen a stal se podílníkem zásluh Tovaryšstva Ježíšova. Přes 33 let byl děkanem v Německém Brodě. Byl i arcibiskupským vikářem. Duše jeho odpočívej v pokoji.“

Z městské kroniky se navíc dovídáme, že hned po svém příchodu do Brodu v roce 1702 hlavní chrám, jenž byl „prachu, pavučin a neřádu plný a nikoli sídlu Božskému podobný, v kterémžto celé varhany a jiné nástroje hudební zcela zkaženy, kostelní věci, ornáty, ubrusy, alby, svícny a jiné potřeby oltářní vlhkostí styřely a roztrhány byly“, že tento chrám děkan Seidl do pořádku a čistoty dal a jej dle promyšleného plánu během sedmi let mohutnou kopulí a novou sanktuskou opatřil.

A byl to také on, kdo do Brodu kolem roku 1710 přivedl z Pardubic mladého varhaníka Antonína Stamice a roku 1714, jak čteme v knize oddavek, posvětil sňatek „pocivého mládence pana Antonína Stamice s pocivou šlechtou pannou Rosinou Böhmovou z Loyzbachu. Mezi děkanem Seidlem a Stamicovými se utvořilo pevné přátelství, což dosvědčuje i to, že všem jejich pěti synům byl za kmotra a že první z nich, budoucí slavný skladatel, měl po něm své první jméno. Druhým kmotrem byl brodský purkmistr Václav Antonín Herbst – po něm tedy jméno druhé. Zároveň obojí kmotrovství svědčí o tom, jaké vážnosti se nový varhaník ve městě těšil. Sňatkem se přiženil do domu Böhmovských na horním konci rynku, nárožního domu odděleného úzkou uličkou od dnešního domu Havlíčkova. Dům nebyl nijak prostorný a bydlela v něm ještě sestra paní Rosiny, takže stísněné bydlení Stamicovým pomohlo vyřešit to, že roku 1715 na opačném - dolním konci rynku zemřela Anna Rejnovská, zbožná a štedrá vdova, která svůj dům jako záduší odkázala děkanství. Z gruntovních knih víme, že od záduší brodského kostela tento dům koupil „Antonín Stamic, měšťtín a varhaník královského města Německého Brodu“. Ve vlastnictví Stamicových zůstal do roku 1730, kdy paní Rosina

zdědila celý dům Böhmovský a rodina se do něj vrátila. V něm také Antonín Stamic roku 1765 ve věku 78 let zemřel.

Jan Václav se narodil v domě Rejnovském a prožil v něm i celé dětství. V roce 1730, když ho Stamicovi opustili, byl už v jezuitské koleji v Jihlavě, kde studoval v letech 1728 – 1734. Roku 1735 se zapsal na pražské univerzitě, dokončil první ročník, filosofii, ale pak už se věnoval jenom hudbě. Otec, později jistě i s přispěním jihlavských jezuitů, z něj vychoval vynikajícího muzikanta. Zřejmě roku 1741 odešel do Německa, kde našel uplatnění v kapele falckého a bavorského kurfiřta. V roce 1742 oslnil jako houslový virtuóz na koncertě u příležitosti korunovace císaře Karla VII. Bavorského ve Frankfurtu. V roce 1744 se oženil a z pěti dětí se synové Karel a Antonín stali také vynikajícími hudebníky. Zbytek svého nedlouhého života strávil ve službách kurfiřta Karla Theodora v Mannheimu, kde se stal koncertním mistrem a ředitelem komorní hudby. Rozšířil nástrojové obsazení orchestru, vytvořil novou formu sonáty, měl podíl na výstavbě čtyřvěté symfonie a kromě toho byl považován za nejlepšího dirigenta své doby – doby mezi hudebním barokem a klasicismem.

Nadaným hudebníkem byl také mladší Janův bratr Antonín Tadeáš (1722 – 1768). I on se narodil v domě Rejnovském, do roku 1739 studoval v jezuitské koleji v Jihlavě, jako znamenitý houslista a violoncellista odešel se starším bratrem do Německa, po roce se vrátil, dokončil theologická studia a v roce 1746 byl vysvěcen na kněze. Primici měl v děkanském kostele a už roku 1749, v pouhých 27 letech, byl jmenován brodským děkanem. Připomíná nám ho latinsky a česky psaná kovová náhrobní destička z roku 1768 na venkovní stěně předsíně děkanského kostela. Bohužel se nedochoval náhrobek nikoho z rodiny Stamicových – ani rodičů, ani nikoho z deseti sourozenců. Většina z nich byla uložena na hřbitově u děkanského kostela, na konci 18. století zrušeného.

Jaroslav Staněk

Výročí hudebního skladatele

Jan Václav Stamic

Narozen: 19.6.1717 Německý Brod

Zemřel: 27.3.1757 Mannheim

- Skladatel a houslista českého původu (v cizině psán Stamitz).
- Syn německobrodského varhaníka Antonína Stamice, u něhož získal základní hudební vzdělání.
- Navštěvoval latinské jezuitské gymnázium v Jihlavě (1728-34), v letech 1734-40 studoval v Praze (především hru na housle).
- V roce 1741 nastoupil v Mannheimu jako houslista v kapele falckého kurfiřta Karla Phillippa.
- V roce 1743 byl jmenován dvorním houslistou a hudebním ředitelem. Pod jeho vedením se mannheimská kapela pozdvihla na úroveň jednoho z nejlepších evropských orchestrů.
- Získal pověst výborného skladatele, jeho orchestrální skladby se hrály na mnoha místech v Německu a od roku 1751 v Paříži, kde většina později vyšla tiskem. Jako dirigent a skladatel navštívil Paříž během let 1754-55.
- Se svou ženou (Marie Antonia Lüneborn, sňatek 1744) měl 5 dětí, z nichž synové Carl a Anton se prosadili jako vynikající hudebníci a skladatelé.

Dílo

Ze Stamicovy tvorby se dochovalo kolem 175 skladeb, z toho 74 symfonií, orchestrální tria, triové sonáty, smyčcové kvartety, mše, litanie, moteta.

Ministrantská setkání

Každý si asi pod slovem ministrant představí malého kluka, který každou neděli stojí u oltáře a čas od času něco udělá, jinak kouká všude možně po kostele. Většina kamarádů ve škole nebo na nějakém sportu mu to pak dává tzv. sežrat, že něco takového vůbec dělá a proč.

Ale proč vlastně si ho dobírají? Dělá snad něco špatného? Ale kdeže... Já osobně ministruji od svých 6 let, kdy mě k tomu přivedl můj děda. Přivedl mě do sakristie a zeptal se kněze, jestli bych mohl začít jako ministrant. I když mě většina lidí zná jako velice výřečného, v tu chvíli jsem byl tak vyklepaný, že by se ve mně krve nedořezal. Kněz řekl, že samozřejmě ano, že bude rád. Děda mě poklepal po rameni a dodnes si pamatuji, co mi řekl: „Ničeho se neboj, ministrovat je velká čest a radost. Uvidíš, bude se ti to líbit.“ No, jak moje první ministrování dopadlo už vlastně ani moc nevím, ale každopádně jsem určitě udělal spousty chyb. Nevěděl jsem, kde stát, co dělat. Takže mě to poprvé zase až tak nebavilo. Ovšem jak se ukázalo, děda měl pravdu. Dneska si nedokážu představit, že bych v kostele neminstroval. Za ty roky jsem se naučil, co dělat, kde stát, a hlavně si mši i užít a zamyslet se u ní. Navíc každý kněz je za schopného ministranta vděčný. A osobně jsem se za ty roky moc nesetkal s negativní reakcí na to, že ministruji. Většina totiž ani neví, co to vlastně znamená.

Být ministrantem dnes neznamena jen tupě posluhovat a vlastně ani nevědět, co dělám. Poslední roky si spousta lidí všimla trendu, že ministrant je tak trochu nedostatkové zboží. I v neděli, kdy nás bývalo minimálně 10, je počet aktuálně zredukován tak na 4. Tím teď myslím malé kluky nebo celkově nás mladší (doufám, že ostatní se na mě nenaštvou, že je nepovažuji již za mládež). Loni jsme s dalšími lidmi z farnosti byli na mši v Nové Cerekvi. Byli jsme tam ještě v rámci potáborového setkání. To, co jsem tam viděl, mě šokovalo. Malá vesnička a u oltáře bylo asi 15 ministrantů! Kluci a holky všeho věku. Zíral jsem na to jako ve snu. Dokonce jsem tam poznal kamaráda, se kterým jsem dlouhé roky hrál florbal a vůbec netušil, že chodí do kostela, natož že ministruje. Hned jsem za ním po mši šel a říkám mu: „To snad není možný, jak to děláte? Tolik ministrantů? To mají snad už jen v Brně nebo Praze ne?“ Odpověděl mi, že u nich je to normální. Že tamní mládež (Pelhřimovsko) je početná a zařizuje si kde co, nebo to rovnou pořádá.

To byl ten moment, kdy jsem si řekl a dost, takhle to dál nejde. Vždyť farnost v Brodě je dostatečně velká na to, abychom měli alespoň 10 stálých ministrantů. Jako student vysoké školy v Brně chodím ministrovat i do katedrály na Petrov a s pár lidmi jsem se tam o tom bavil. Po půl roce úvah a příprav jsme společně s Damiánem Vrchovským rozjeli projekt ministrantských setkání.

Našel jsem si spousty materiálů, dalo by se říci, že studijních, a začal podle nich dávat dohromady jednotlivá setkání. Mohlo by se zdát, že chci do malých dětí cpát horem dolem další nové informace. Jako by toho ve škole neměly dost. Já jsem spíše pro školu hrou. Není třeba je nutit se něco učit či dělat. Samozřejmě kázeň je potřeba, ale zase nejsem ten typ, který by někoho káral rákoskou. Legrace musí být, takže občasný vtípek není na škodu.

A jak tedy takové setkání vypadá? Bohužel nás zatím není takový počet, abychom si mohli zahrát hry, které mám připravené. Ale ideální setkání vypadá takto: sejdeme se na faře, kde se nejdříve najíme, napijeme, trochu pokecáme (přeci jen jsme mladí a ukecaní, tak proč ne) a pak se dáme do díla. Pomocí her se naučíme, co a jak se v kostele jmenuje, z jakých částí je složená mše, kde má ministrant při mši stát a jak se chovat. Rovněž si projdeme akce, které se blíží. Například třeba Velikonoce. Jaký bude harmonogram, kdy se sejdeme v sakristii, abychom si rozdělili úkoly a tak podobně. Rozhodně plánuji na setkání i nějaký sport. Ať už fotbal či něco jiného. Rovněž mám v hlavě plán, že bychom s ministranty někde mohli pomoci s nějakou prací, ať už na faře nebo u někoho z farnosti.

Zavedeme rovněž ministrantský deník. Co to bude? Vlastně obyčejný diář, kde každý ministrant v sakristii za každou odministrovanou mši dostane razítko. Podle věku pak za určitý počet razítek postoupí o stupeň výš a dostane nějakou odměnu. Až už sladkou nebo jinou. Také jsem v Brně řešil možnost přednášky na různá témata. Možností je zkrátka mnoho. Mým cílem je ukázat dětem, ale i ostatním, že ministrování je víc než jen stání v kostele. Mým přáním je,

abychom se na faře scházeli v hojném počtu a bavili se při různých hrách a naučili se u toho i něco nového.

Takže kdo váhá, jestli na ministranty chodit nebo jestli tam poslat svoji ratolest, ať se rozhodně nebojí. Není to nic povinného. Pokud se tam někomu nebude líbit nebo třeba nebude někdy moct přijít, nic se neděje. Zatím máme plánované schůzky jednou za 14 dní v pátek. Další setkání teď bude v nejbližší době 26. května od 16:30 na faře, kdy se nejdříve společně najíme a napijeme a zhruba od 17 hodin pak budeme mít hodinku na různé hry a znalostní kvízy. Kdo pak bude chtít, může své znalosti hned využít na večerní mši od 18 hodin. Takže neváhejte a napište mi, že chcete přijít, aby bylo dost jídla pro všechny a dorazte. Určitě nebudete litovat.

Jára Čížek

CHTĚL BYS

MINISTROVAT?

TAK NEVÁHEJ A PŘIDEJ SE!

KDY?
26. KVĚTNA

KDE?
NA FAŘE

V KOLIK?
V 16:30

KONTAKTNÍ OSOBA:
JAROSLAV ČÍŽEK
EMAIL: CIZEKJ95@GMAIL.COM
TELEFON: 733 175 150

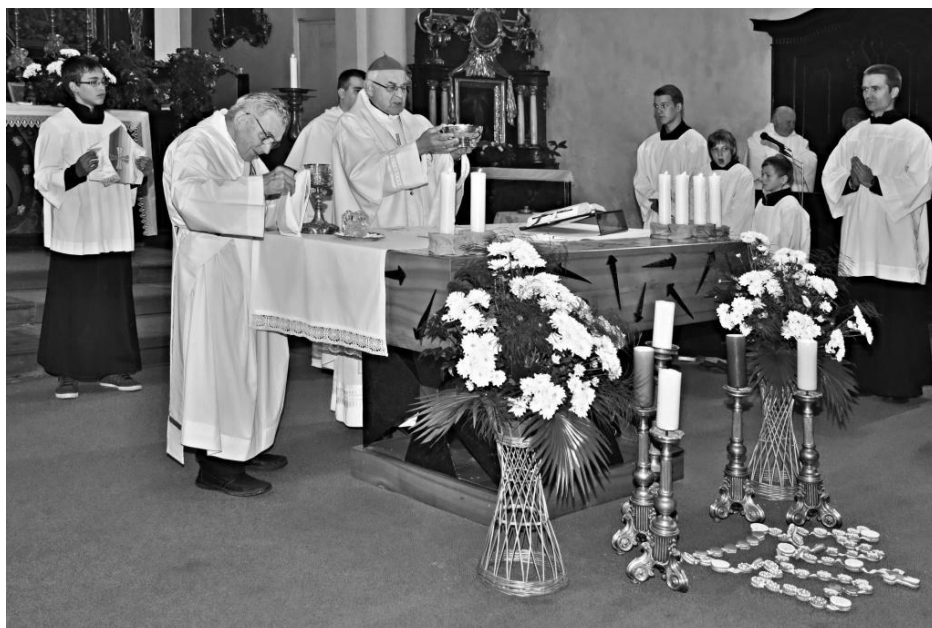
Vzpomínka na kardinála Vlka

Vše začalo naší rodinnou dovolenou s přáteli v Římě roku 2012. Musím přiznat, že jsem si tenkrát nedokázala představit, jak děti zvládnou naše „dostihy po kostelech a muzeích“, na které jsme se my dospělí tolik těšili. Určitě i díky otci Tomášovi, který byl naším průvodcem, se děti vůbec nenudily a dodnes vzpomínají na Řím jako na naši nejhezčí dovolenou.

Samozřejmě jsme se chystali navštívit baziliky našich českých kardinálů. Zatímco bazilika kardinála Dominika Duky byla zavřená, do baziliky Svatého kříže kardinála Miloslava Vlka jsme se dostali snadno. I my jsme obdivovali údajné části pravého kříže, části nápisu z kříže, dva trny z trnové koruny, hřeb z kříže a dokonce prst nevěřícího sv. Tomáše.

Děti však zaujala nenápadná kaple s ostatky Antoinetty Meo. Z obrazů a fotek se na nás dívala krásná šestiletá dívka, jejíž život byl poznamenán těžkým křížem a mystickými stavy. Holčám se moc líbily její hračky, oblečky a obrázky, které malovala. Odnesli jsme si její fotografie pro poutníky a od té doby jsme už Antoinettu (Nennolinu - jak jí doma říkali) nepustili z hlavy. Informace o ní jsme zjišťovali až po návratu domů. Malá šestiletá dívka nás začala svým mystickým životem zajímat čím dál víc.

Při naší poslední společné dovolené rodin z farnosti v Jiřetíně pod Jedlovou dostávaly holčičky, které se připravovaly k prvnímu sv. přijímání, každý večer od Nennoliny dopis, ve kterém jim vyprávěla o svém životě. A právě v Jiřetíně se zrodila myšlenka o divadle o Antoinettě a nápad pozvat kardinála Vlka na misijní neděli.

Barča s Anežkou napsaly a namalovaly dopis, ve kterém mu vyličily naši dovolenou v Římě s návštěvou v jeho bazilice a jejich setkání s Antoinettou Meo. K jejich dopisu přidal své požehnání otec Hroznata a pak jsme již jen čekali na odpověď. Několik měsíců se nic nedělo a my už jsme na vše zapomněli. A pak najednou v září přišel dopis od pana kardinála, že naše pozvání přijímá.

Setkání s ním bylo nejen radostí pro nás dospělé, ale i pro děti, které s chutí a poctivě nacvičovaly divadlo o životě malé trpitelky. Bylo to setkání plné lidskosti, naděje a víry.

Dnes se již pan kardinál s Antoinettou radují v blízkosti svého nejkrásnějšího Krále. Zemřel po těžké nemoci v sobotu 18.3.2017 ve věku 84 let.

Bohu díky za Vás, otče kardinále.

PS: Za pár měsíců po zveřejnění našeho dětského divadla o Antoniettě se ozvala parta mladých z Brna a chtěli zaslat scénář. Její příběh žije dál

Mirka Doležalová

Živý růženec

V závěrečné modlitbě růžence prosíme:

„Bože, tvůj jednorozený Syn nám svým životem, smrtí a zmrtvýchvstáním získal věčnou spásu. Dej nám, prosíme, když v posvátném růženci blahoslavené Panny Marie o těchto tajemstvích rozjímáme, ať také podle nich žijeme a dosáhneme toho, co slibují. Skrze Krista, našeho Pána. Amen.“

Otec Pio této prosté modlitbě říkal: „*Souhrn naší víry, překypění naší lásky, opora naší naděje. Ve všech tajemstvích je Maria přítomna, na všech má účast láskou a bolestí.*“

Živý růženec je jiný způsob modlitby růžence. Vznikl ve Francii roku 1826 z podnětu Pauline Jericot. Živý růženec tvoří lidé, kteří se společně tuto modlitbu modlí, vždy 20 lidí se spojuje do jedné tzv. Růže nebo Korunky, která je tvořena z 20 tajemství. Pět lidí se modlí růženec radostný, pět bolestný, pět lidí růženec světla a pět lidí růženec slavný.

Členové Živého růžence se zavazují denně k modlitbě jednoho předem určeného desátku, který se po měsíci mění. Současně si mezi sebou členové Živého růžence předávají i papírové kartičky s obrázkem růžencových tajemství, aby byl zachován řád v modlitbě. Takto se stává Živý růženec skutečně živým společenstvím a velmi účinnou cestou přímluvné modlitby.

Právě pro svůj charakter společné modlitby je Živý růženec i ve farnostech naší země velmi oblíben. A též proto, že jeden desátek se lze pomodlit kdekoli a kdykoli během dne a skrze společenství ostatních členů máme podíl na celé modlitbě růžence.

V naší farnosti se modlíme Živý růženec od roku 2002. Úmysly, za které prosíme, jsou tyto:

- za duchovní obnovu rodin naší farnosti,
- za jednotu ve farnosti,
- za naše kněze a jáhny.

U postranního vchodu do kostela máme nástěnku s rozpisem, kdo a co se tento měsíc modlí. Košíček, který je na stolečku, slouží k předávání kartiček těm, kteří se z různých důvodů obtížně setkávají a předávání jim dělá potíže. V poslední době zůstává v košíčku stále kolem 20 kartiček. Požádaly jsme vás, členy

Živého růžence, o pomoc a spolupráci, abychom zjistily příčinu hromadících se kartiček a zeptaly se vás na odhodlání v modlitbě pokračovat. Děkujeme za vaše podpisy a pomoc.

Důvodem označení kartiček barevnou hvězdičkou je rozpoznání, ke které Růži – Korunce která kartička patří, a možnost vyřazení kartiček nadbytečných nebo těch, které někteří členové Živého růžence vůbec k předávání nepoužívají. Předávání kartiček se může zdát zbytečné a obtěžující, ale my si myslíme, že záleží na úhlu pohledu na tuto záležitost. S kartičkou můžu svému bližnímu podat i svou ruku, úsměv, promluvit pár slov. Když svého souseda v modlitbě dlouho nevidím, mohu se poptat, zda nestůně. Já kartičku k modlitbě nepotřebuji, ale třeba tu chvilku předávání a pozornosti potřebuje ten druhý. Nebo lze svoje těžkosti a problémy s předáváním přidat jako oběť k modlitbě. Za vaše modlitby i za to, že hledáte cesty a způsob předávání kartiček, vám upřímně děkujeme.

Z těch členů Živého růžence, kteří chtějí v modlitbě pokračovat, ale bez kartiček, utvoříme skupinu a jejich kartičky z oběhu vyřadíme. Na přelomu KVĚTNA a ČERVNA, prosím, věnujte pozornost rozpisu na nástěnce kdo, a co se modlí. V důsledku přesunutí některých lidí do skupiny „Bez kartiček“, může dojít ke změnám v pořadí desátků oproti tomu, jak jste zvyklí. Děkujeme za pochopení!!

Věříme, že se nám s pomocí Boží a společnými silami podaří dát vše do pořádku, ke spokojenosti všech. Pokud budete mít jakýkoliv problém nebo dotaz, naše telefonní čísla jsou na nástěnce, nebo se domluvíme přímo v kostele.

Za vás živé i zemřelé členy Živého růžence je v naší farnosti sloužena 1x ročně mše svatá. Letos to bude v úterý 10. října v 18 hodin.

A na závěr odpověď jednoho pana faráře z rozhovoru, který jsem nedávno četla: „Co Vás trápí, pane faráři?“ „Trápí mě, když vidím, jak mnozí z těch, kteří ve víře nově začali, se časem zase vytrácejí, a ptám se, kde je vina, jestli není v nás, že se nesetkali s tak živým společenstvím, které mezi námi křesťany hledali.“

Díky Bohu za společenství Živého růžence a vaše modlitby.

Marie Topolovská a Hana Choutková

Podrobnější informace o vzniku modlitby růžence najdete na stránkách naší farnosti www.farnosthb.cz v odd. Živý růženec.

Nápis na náhrobním kameni u svaté Kateřiny

V centrální části lodi kostela svaté Kateřiny je do dlažby vsazen náhrobní kámen. Až do začátku loňského roku byla jeho větší část překryta provizorní dřevěnou podlahou. Po odstranění podlahy a nánosů nečistot jsme zjistili, že je kámen velmi dobře zachovaný. Je na něm latinský nápis, který je ve spodní části doplněn rodovým erbem. Níže představujeme plné latinské znění a jeho překlad do češtiny.

NATALIBUS ILLUSTRIS ILLUSTRIOR CHARITATE IN PROXIMUS

ILLUSTRISSIMUS DOMINUS IOANNES NEPOM[UCENUS] WRAZDA

LIBER[US] BARO DE KUNIN[IGS] HIC IACET QUI COELIBEM

DIM VITAM VIXIT PATER PAUPERUM FUIT IN QUOS STIPEM QUOT

DIEBUS EROGAVIT LIBERALISSIMAM OB QUAM ALIAQUE ILLUSTRUM

VIRTUTUM DECORA LIBERALEM IN SE DEUM EXPERTURUS OBIIT

23 AUGUSTI EIUS ANIMA LIBRO VITAE

DESCRIPTA PERENET IN SACRA QUIETE

Rok úmrtí šlechtice (1764) byl určen z chronogramu v nápisu.

*Rodem vznešený, přece však vznešenější láskou vůči bližnímu,
velmi vážený pán Jan Nepomuk Wražda, svobodný pán z Kunvaldu
zde leží, jenž žil jako svobodný pán, byl otcem chudých,
vyplatil jim velkorysý peníz a kvůli tomu
a kvůli ostatním ctnostem vznešeným může očekávat,
že Bůh bude vůči němu shovívavý.
Zemřel 23. srpna 1764, jeho duše je popsána v knize života a
spočine ve svatém pokoji.*

Překlad textu PhDr. Milan Skřivánek, emeritní ředitel archivu v Litomyšli.
Za zprostředkování a pomoc děkujeme prim. MUDr. Janu Betlachovi.

Více o rodu Wraždů a o archeologické sondě do podlahy v blízkosti náhrobku se můžete dozvědět na prezentaci při příležitosti Noci kostelů 2017.

Vít Vodrážka, Jiří Jedlička,
www.zivotkostelum.cz

Farní pouť do Číhoště

- srdečně zveme všechny farníky na pouť do Číhoště
- v sobotu 26. srpna 2017
- vlakem, pěšky nebo na kole ☺
- podrobnější informace sledujte na nástěnce v kostele

Pastýřský list biskupa Jana Vokála mladým

Bratři a sestry v Kristu,

milí mladí přátelé,

na které se dnes obracím především, chci Vás srdečně pozvat na Celostátní setkání mládeže, které se uskuteční v polovině srpna v Olomouci. Přál bych si, aby se ho zúčastnilo co nejvíce mladých lidí z naší diecéze, a rád bych Vám krátce vysvětlil proč.

Svatý otec Jan Pavel II. už před více než třiceti lety založil tradici světových dnů mládeže, kterých se sám pravidelně účastnil. Navázali na něho i dva následující papežové Benedikt XVI. a František. Mladí se během té doby začali setkávat na všech úrovních – ve farnostech, vikariátech, diecézích, národech a právě i ve světovém měřítku. Všichni tři zmínění papežové při těchto příležitostech opakují: „Církev mladé lidi naléhavě potřebuje!“ Potřebuje jejich specifické dary a přístup k životu, jejich ideály, rozhodnost, nadšení, tvořivost, věrnost, pevnost, neochotu ke kompromisům. Potřebuje jejich aktivitu i zásadovost, silné odhodlání lidsky zrát v mezích křesťanského povolání.

Setkání mládeže je příležitostí, jak se vzájemně posílit a utvrdit v tom, že takový postoj k víře a ke světu je normální, správný, v souladu s Boží vůlí. Zvlášť potřebné je to ve společnostech, jako je ta naše, kde mají křesťané výraznou menšinu. Setkávání s jinými mladými věřícími z celé země Vám bude důležitou oporou, abyste zůstávali autentickými a vytrvalými křesťany, kteří se mohou vždy spolehnout na Pána i na sebe navzájem.

Vím, že někteří z Vás jsou k těmto akcím skeptičtí, říkají, že jsou příliš davové, že jsou jen pro extroverty či výrazně společensky založené osobnosti. Právě pro Vás, kteří se toho obáváte, však platí moje pozvání dvojnásob: jeďte si pro ujištění, že patříte do společenství, že Vás druzí přijímají a podporují, že k Církvi náležíte a vždy budete náležet, aniž by Vás kdo hodnotil, soudil či zkoušel.

Svatý otec František účastníky minulých Světových dnů mládeže v Krakově vyzval, aby nebyli „pohovkovou mládeží“ a dali o sobě vědět svou aktivitou: „Milí mladí, je mnoho lidí, kteří vás nemají rádi a chtějí vás omámit, uspat, chtějí, abyste nebyli svobodní. Pán chce, aby se tvoje ruce proměnily ve znamení pokoje, společenství a stvoření. Ježíš tě volá, abys v životě zanechal stopu, která poznamená dějiny,“ řekl tehdy papež František.

Mottem setkání v Olomouci je Ježíšova výzva: „Nebojte se!“ Vezměte si ji k srdci a přijměte toto pozvání, rozšiřte je i mezi své přátele včetně těch, kteří v Církvi třeba nejsou pevně zakotveni, ale mají zájem o duchovní hodnoty.

Těším se na shledání s Vámi v Olomouci ve dnech 15. až 20. srpna. Pozvěte i své rodiče na sobotu 19. srpna, kdy se při této příležitosti sejdou rodiny.

Všechny věřící prosím, aby setkání a jeho účastníky už nyní podpořili a provázeli svou modlitbou.

Od katedrály Ducha Svatého Vám žehná

+ *Jan Vokál*

biskup královéhradecký

„NEBOJTE SE!“

**15. - 20. 8.
2017**

**CELOSTÁTNÍ
SETKÁNÍ
MLÁDEŽE
OLOMOUC**

setkání s přáteli
atraktivní workshopy
poznání nových lidí
slavení eucharistie
setkání s biskupy
známé osobnosti
zajímavá témata
sporty a relax
skvělá hudba
pouť rodin

 @csm2017

www.olomouc2017.signaly.cz

Pořádá: Sekce pro mládež ČBK a AKSM z.s.

Noc kostelů 2017

Termín konání: 9. června 2017 - od 15.00 do 23.30 h

Kostel Nanebevzetí Panny Marie:

15.00 – 17.30 h: prohlídky kostela s doprovodem varhanní hudby, možnost návštěvy varhanního kůru
16.00 – 17.30 h: prohlídka věže kostela s průvodcem
18.00 h: mše svatá
18.50 h: zvonění zvonů – slavnostní zahájení Noci kostelů – Mgr. P. Pavel Adamec, O.Praem., vikář a Ing. Čeněk Jůzl, místostarosta H. Brodu
19.05 h: hudební vystoupení žáků a učitelů ze ZUŠ J.V.Stamice
20.15 h: křesťanská hudební skupina Výbuch
21.00 – 22.30 h: prohlídky věže s průvodcem
21.00 h: komentovaná prohlídka kostela – Mgr. Jaroslav Staněk
22.05 h: zapálení svící od paškálu a světlený průvod na náměstí
22.15 – 22.30 h: modlitba za město, krátký ekumenický program
22.45 h: varhanní koncert a chrámový zpěv – Petr Žák
23.30 h: uzavření kostela

doprovodný

program

v prostorách kostela:

Sakristie:

liturgická roucha
a předměty

Boční kaple:

osobní tichá modlitba

Paškál:

co je to, k čemu
slouží

Pod malým kůrem:

dětská dílnička,
zdobení svíček

Kostel sv. Kateřiny:

16.00 h: otevření kostela
16.00 – 22.00 h: výstava výtvarných prací žáků brodských škol
17.00 h: koncert Flauti feroci – flétnový soubor SZUŠ H. Brod
18.00 h: prezentace archeologického průzkumu v kostele sv. Kateřiny
20.00 h: Stamicové – historie rodu – přednáška Mgr. Jitky Bastlové
22.00 h: uzavření kostela

Kostel sv. Vojtěcha:

19.00 h: otevření kostela

19.00 – 22.00 h: výstava *Bůh jako inspirace* – digitální dekoltáže a grafika

Zdeňka Marii Hrocha

Tvůrce živých klenotů přírody – fotografie Františka Rasochy

- beseda s autory

22.00 h: uzavření kostela

- v těchto kostelích pořádá akce Římskokatolická církev, farnost Havlíčkův Brod, www.farnosthb.cz

Husův sbor:

16.00 h: vernisáž obrázků vězenkyň z věznice ve Světlé nad Sázavou

16.30 h: koncert léčivých tónů tibetské a křišťálové mísy, workshop s mísami, křesťanská meditace ve věži Husova sboru

18.00 h: bylinková čajovna U farářky ve věži

19.00 h: akordeonový koncert žáků ZUŠ J.V.Stamice

20.00 h: písně Taizé – koncert farářky Kamily Magdaleny Lukasové s četbou z její připravované knihy básní, modliteb, pohádek a obrázků

22.00 h: zapálení svící od paškálu a světelný průvod na náměstí na společný program

- v průběhu celého programu bude v předzahrádce fary grilování, hudba, zpěv, akordeony

- pořádá Církev československá husitská, www.ccshhb.webnode.cz

Modlitebna Církve bratrské, Strážná ul. 1364

16.30 – 22.00 h: prohlídka prostor modlitebny a představení činností církve
kavárna, grilování, prohlídky

18.00 h: divadelní představení – klub Mravenci

19.30 h: promítání filmu Na vrchol o horolezci Derricku Williamsovi

22.00 h: uzavření modlitebny – světelný průvod na náměstí

- pořádá Církev bratrská Havlíčkův Brod, www.cbhb.cz

Nemocniční kaple

18.00 – 21.00 h: kaple otevřena

možnost prohlídky, písně chval a čtení z Písma

výstava výtvarných prací žen z věznice ve Světlé nad Sázavou

- program zajišťuje Křesťanské společenství, Starokatolická církev a Církev adventistů sedmého dne - www.hb.casd.cz

Je to má vina ...

Přinášíš-li tedy svůj dar na oltář a tam se rozpomeněš, že tvůj bratr má něco proti tobě, nech svůj dar před oltářem a jdi se nejprve smířit se svým bratrem; potom teprve přijď a přines svůj dar. (Mt 5,23-24)

Copak nemáme stavět na první místo Boha? Napjatý vztah bychom jistě neměli přehlížet – ale určitě by to mohlo počkat až po bohoslužbě! Ježíš však přistupuje svým typickým způsobem a všechno obrací. V podstatě říká, že náš vztah s Bohem těsně souvisí s našimi vztahy s druhými lidmi. Naše schopnost upřímně uctívat Boha závisí na stavu našich vztahů s druhými, včetně těch, proti nimž jsme se provinili.

Pravda je taková, že pokud nejsme ochotni vyřešit své neshody s lidmi kolem sebe, nemůžeme vyřešit ani své neshody s Bohem. Soukromé doznání Bohu nebo knězi nemůže nahradit otevřené přiznání viny člověku, kterému jsme ublížili. K následování Boha patří i telefonát, jehož se děsíme, domluvení si schůzky, o níž víme, že bude neuvěřitelně nepříjemná, napsání dopisu, který jsme měli napsat už dávno. Když překonáme svou hrdost a uděláme ten krok navíc, stane se něco pozoruhodného. Vina ztratí svůj opěrný bod v našem srdci a moc hříchu v našem životě bude zlomena.

O něco dál v Novém zákoně nacházíme nechvalně známého celníka Zachea. Byl to zlotřilý člověk, považovaný za zrádce židovského národa. Ublížil mnoha svým krajanům a za sebou zanechával rozbité vztahy. Když se však toho osudného dne k němu pozval sám Ježíš, ten malý celník se změnil. Našel v Ježíši naději a odpuštění. Instinktivně však věděl, že vyznat Ježíši své hříchy nestačí. Byl to první krok, ale nic víc. Zacheus nejenže přiznal své minulé hříchy, ale také za ně veřejně převzal zodpovědnost. Vyznal je v tom pravém smyslu slova.

Svatý Jakub o úloze vyznávání hříchů v životě věřícího napsal:

Modlitba víry zachrání nemocného, Pán jej pozdvihne, a dopustil-li se hříchů, bude mu odpuštěno. Vyznávejte hříchy jeden druhému a modlete se jeden za druhého, abyste byli uzdraveni. (Jk 5,15-16)

Čerpal jsem od amerického kazatele Andyho Stanleaye: Nepřátelé srdce aneb Osvobodte se od destruktivních emocí, které vás ovládají. Jedná se celkem o čtyři emoce a myslím, že pro začátek nám bude stačit vypořádání se první z nich a tou je **vina**. *Prosím Tě, Pane, náš Otče, ať dokážeme proměňovat naše vztahy s druhými, protože jen tak se začneme, jako Tvoje děti, přibližovat do Tvé milující náruče.*

MVDr. Karel Černý

Jan Sokol a Jiří Grygar osmdesátníky

Oba dva zažili nacismus, komunismus i čtvrtstoletí demokracie po roce 1989. Jejich vzpomínky na životní běh přináší časopis České křesťanské akademie Universum z letošního prvního čtvrtletí. Oba se narodili v roce 1936 a v mezích svého věku jsou činní dodnes.

RNDr. Jiří Grygar, CSc. měl v Havlíčkově Brodě první přednášku o vesmíru dne 17. 5. 1986. Tenkrát to byla velká událost mezi akcemi pořádanými Lidovou stranou. Bylo to ještě v nemocničním kulturním domě. Přednášející připomněl astronoma Jiřího Mrázka, který byl rovněž v okrese známý jako popularizátor trochu jiného odstínu, než byla oficiální materialistická verze. Další přednáška následovala 1. 4. 1989, která byla již za volnějších poměrů. O přednášky Jiřího Grygara byl vždy zájem i po roce 1989. Pamatuji, že přednášel na zdejším knižním veletrhu a chtěli jsme navázat i v našem prostředí a tak jej navečer pozvali. Předpokládali jsme menší účast jenom v knihovně. Přišlo však tolik zájemců, že pan vikář P. Ladislav Novák otevřel kostel, aby se všichni posluchači mohli zúčastnit.

Ph.D. Jan Sokol v Havlíčkově Brodě přednášel při pořádání výstavy České bible v průběhu století dne 8. března 2006. Tehdy zdejší muzeum tuto přednášku uspořádalo na Staré radnici a zažili jsme fundovaný výklad včetně uloženého úkolu, abychom doma vytáhli možné pramenné verze Pentateuchu. Záznam v Agapé z května 2006 dokládá, že pan profesor dovedl velmi kriticky posoudit naše konvenční povrchní přístupy.

Jiří Grygar ve vzájemném rozhovoru připomíná, že s přibývajícím věkem si snad každý uvědomí, jak výrazně nás formují zážitky z raného dětství. Jeho otec byl celníkem ve vyšší hodnosti na Opavsku a budoucí astronom jako dítě zažíval hraniční střety s Poláky a Němci již od roku 1937. Vzpomíná také, jak se politici vyvíjeli. V roce 1934 až 1938 patřil Emanuel Moravec, důstojník generální štábu, k nejrozhodnějším odpůrcům kapitulace a po vzniku Protektorátu předsedal k nejodpornějším kolaborantům s nacisty. Rodina se několikrát stěhovala, až se dostala do Brna. Vzpomíná leteckých náletů na Brno a na osvobození Rudou armádou koncem dubna 1945.

Otec Jana Sokola byl architekt a učil na pražské Umělecko- průmyslové škole. Z raného dětství se mu vryla do paměti jejich velká knihovna v pěti jazycích a francouzská Larousseova encyklopedie. Oba rodičové byli zbožní lidé a neděli začínali v břevnovském kostele. Stýkali se s opatem Opaskem, profesorem církevního umění Cibulkou, dopisovali si s Floriánovými ze Staré Říše. Jeho dědeček byl ředitelem hvězdárny v Ondřejově i velkým muzikantem a zpěvákem pražského Hlaholu. Zajímavé je, že matky obou osmdesátníků byly

učitelkami, ale působily v domácnosti, poněvadž tehdy nebylo dovoleno manželkám státních úředníků, aby ve školách učily.

Oba vrstevníci vzpomínají svého dychtivého mládí. Jiří Grygar byl okouzlen astronomií, když dostal k Vánocům knihu o hvězdách a byl podnícen výzvou, proč bys to nemohl být právě „ty“, abys našel správnou odpověď na některé otázky. S Darwinem a s evoluční kosmologií jej seznámil profesor náboženství P. Dominik Pecka a díky jemu neměl s touto pasáží přírodních věd žádný problém.

Jana Sokola tradiční křesťanství zprvu nijak neoslovilo, i když absolvoval arcibiskupské gymnázium. Nebyl přijat na vysokou školu, takže se dostal do prostředí učňáku. Skutečný zájem o duchovní věci v něm oživila budoucí manželka Františka a její přátelé. Řemeslo pro něho mělo tu výhodu, že sice musel ráno brzo vstávat, ale pak odpoledne byl volný. Začal překládat teologii, filosofii a historii. Do překladatelské skupiny biblisty profesora Součka chodil více jak patnáct let. Později se živil programováním počítačů. Ve výzkumném ústavu matematických strojů přežil Chartu 77 a v roce 1990 jej kolegové přiměli, aby vstoupil do politiky. Se Zdeňkem Pincem vstoupil v roce 1991 na univerzitu a pak si vymysleli založit novou fakultu humanitních studií, která má nyní asi tři tisíce studentů.

Učitelské povolání považují oba osmdesátníci za nejkrásnější. Jiří Grygar se dostal do styku s řadou diplomantů a aspirantů, ale v roce 1980 se dozvěděl, že potenciálním zájemcům obracejícím se na něho vlastně škodí, poněvadž jim to kolegové straníci rozmlouvali. Nepřímo se ovšem dostal ke kontaktu se studenty středních a vysokých škol díky popularizačním přednáškám. Jiří Grygar vzpomíná nešťastného údělu Čechů, který vyslovil již Josef Pekař: „Smysl českých dějin je, že Čechové, kdykoliv se dopracovali svobody a samostatnosti, podvrátili sami obojí nedostatkem umírněnosti.“ Jan Sokol podobně k tomu uvádí: „Dělá mi starost, když si z nedostatku rozumné umírněnosti dokonce zakládáme na tom, že jsme a budeme proti všem.“

Bohatství lidí, země, jazyka, kultury, zbožnosti a historie je dnes v našich rukou. Dostali jsme je zadarmo, ale nejen pro vlastní potřebu: máme svobodu a tak máme také plnou odpovědnost, co s ní uděláme a jak předáme svým dětem, žákům, studentům. Tenhle úkol dává našim životům cenu a smysl, takže na nějakou skepsi není čas.

M. Šulc 18.4.2017

ZMĚNY VE FARNOSTI

K 1. červenci 2017 končí v havlíčkobrodské farnosti svou službu

P. Pavel Hroznata Adamec, O.Praem.,

P. Kristián Damián Vrchovský, O.Praem.

a jáhen Tomáš Gorazd Plavnický, O.Praem.

Všem jim co nejsrdečněji děkujeme za jejich kněžské působení

v Havlíčkově Brodě, za všechny mše svaté i ostatní svátosti,

za modlitby a přátelství, které nám věnovali.

Na přímluvu Panny Marie ať je dobrý Bůh provází na dalších cestách.

P. Pavel a Gorazd odcházejí do Humpolce, P. Damián do Zbraslavi.

U nás ve farnosti brzy přivítáme

P. Oldřicha Kučeru, děkana ze Žamberka

a P. Petra Soukala, novokněze.

Do nového začátku všem vyprošujeme hojnost Božího požehnání.

Hospic pro Vysočinu

Spolek pro lůžkový hospic pro Vysočinu

Jak můžete hospic podpořit?

- MORÁLNĚ
- MODLITBOU
- FINANČNĚ - prostřednictvím transparentního bankovního účtu

u FIO Banky: 2600 8474 82 / 2010

Pokud pro svůj dar potřebujete Potvrzení o daru, pošlete nám své kontaktní údaje na mail info@hospicmezistromy.cz

Více informací získáte na stránkách www.hospicmezistromy.cz

Za Vaše dary srdečné Pán Bůh zaplatí!

V neděli 4. 6. 2017 v 18 hodin se koná v kulturním domě Ostrov baletní vystoupení tanečního oboru SZUŠ.

Výtěžek bude věnován na podporu hospice na Vysočině.

AGAPÉ

občasník havlíčkobrodské farnosti

Vydává: Římskokatolická farnost, Děkanský úřad Havlíčkův Brod,
Rubešovo náměstí 173, 580 01 Havlíčkův Brod
tel. 569 427 707, e-mail: farnosthb@seznam.cz, web: <http://www.farnosthb.cz>

Své příspěvky zasílejte na adresu: agape.hb@email.cz

Jen pro vnitřní potřebu farnosti.